

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/87/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516202299
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:1516202299.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Poľnohospodárska pôda s.r.o., so sídlom Sibírska 55, Bratislava- mestská časť Nové Mesto 831 02, IČO: 44 138 369, zastúpený: LawService, s.r.o., so sídlom Stráž 223, Zvolen, IČO: 36 861 723, proti žalovaným: 1. I. Y., narodená XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, O., 2. MH Invest, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 44/A, Bratislava 821 09, IČO: 36 724 530, zastúpený: MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, Bratislava 811 08, IČO: 36 718 432, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10C/114/2016-205 zo dňa 10. októbra 2018, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej v 1. rade **n e p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovanému v 2. rade **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že I. Žaloba sa zamietá. II. Žalovaná 1/ nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. III. Žalovaný 2/ má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 132 ods.1, § 133 ods.2, § 575 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len Občiansky zákonník), § 137 písm. c), § 228 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), § 6 ods.6 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. L., obec L., okres G., zapísanej Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor na LV č. XXXX, parcely registra "C" evidovaná na mape určeného operátu, parcelné číslo XXXX druh pozemku: orná pôda o výmere XXX m². Žalobu odôvodnil tým, že 17.06.2015 bola uzavretá kúpna zmluva medzi ním ako kupujúcim a žalovanou ako predávajúcou. Predmetom kúpnej zmluvy bol prevod vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam. Návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe tejto kúpnej zmluvy bol Okresnému úradu Nitra, katastrálny odbor doručený 01.07.2015. Žalovaná od zmluvy odstúpila, pričom odstúpenie žiadnym spôsobom neodôvodnila a na odstúpenie neexistovali ani zmluvné a ani zákonné dôvody. Uviedol, že má naliehavý právny záujem na určení odstúpenia od zmluvy za neplatné a teda určenie, že je vlastníkom nehnuteľnosti, pretože bez toho určenia je jeho právne postavenie neisté a jeho práva sú ohrozené. Dôkazom je aj uvedené konanie žalovanej, ktorá je momentálne evidovaná ako

vlastník nehnuteľnosti. Navyše zistil, že o nehnuteľnosti má záujem aj štát, pretože sa nachádza v lokalite nového priemyselného parku. Môže sa stať, že budú vyvlastnené, resp. prevedené zo žalovanej na štát a následne na investora, tak ako to vyplýva z investičnej zmluvy, pričom vzniká právna neistota pre štát aj investora vo veci, kto je skutočným vlastníkom a môže byť ohrozený aj verejný záujem. Žalobca v priebehu konania navrhol, aby súd pripustil do konania MH Invest, s.r.o. ako žalovaného 2 z dôvodu, že dňa 27.04.2016 nadobudla účinnosť zmluva medzi žalovanou 1. a žalovaným 2., ktorá sa týkala predmetnej parcely. K návrhu pripojil kúpnu zmluvu a čiastočný výpis z listu vlastníctva. Súd uznesením z 13.februára 2017 č.k. 10C/114/2016-47 pribral do konania žalovaného 2. Žalovaný 2. navrhol žalobu zamietnuť. Namietal, že súčasným vlastníkom pozemku je žalovaný 2., ktorý vlastnícke právo nadobudol vyvlastnením, t.j. na základe rozhodnutia správneho orgánu, ktoré vyvlastnenie žalobca nenamietal, pričom prípadný určovací výrok by de facto spochybnil toto rozhodnutie správneho orgánu. Pripojil výpis z listu vlastníctva. Žalobca návrhom a jeho opravou navrhol, aby súd pripustil zmenu žaloby tak, že žalobca bol výlučným vlastníkom pozemku registra "C" v katastrálnom území L., obec L., okres G. parcelné číslo XXXX ostatné plochy o výmere XXX m2 ku dňu jeho vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 18.08.2016 Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky, č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy zo dňa 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. Návrh odôvodnil tým, že na základe kúpnej zmluvy č. 30203/4715/2015/Lužianky/007/3407 bola ako vlastníkom pozemku zapísaná do katastra nehnuteľností spoločnosť MH Invest s.r.o. a na základe kúpnej zmluvy č. 20160027 žalovaný 2. Pretože kúpna zmluva, ktorú uzavrel so žalovanou 1. je platná, nadobudol na jej základe vlastnícke právo k pozemku, sú následné prevody nulitné z dôvodu ich rozporu so zásadou nemo plus iuris transfere ad alium protest quam ipse habet. Vzhľadom na zápis informatívnej poznámky o súdnom konaní o určenie vlastníckeho práva k pozemkom je vylúčené aj, aby boli nadobúdatelia dobromyseľní. Právoplatnosťou rozhodnutia Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky došlo k vyvlastneniu pozemku v prospech spoločnosti MH Invest s.r.o. Náhrada za vyvlastnenie je uložená do úschovy na Okresnom súde Nitra. Pretože vyvlastnené bolo jeho vlastnícke právo k pozemkom, náhrada za vyvlastnenie by mala byť vyplatená jemu. Pre jej vyplatenie však musí preukázať, že bol vlastníkom pozemku ku dňu jeho vyvlastnenia, ktorú skutočnosť môže preukázať iba určujúcim rozsudkom súdu, čím preukazuje svoj naliehavý právny záujem na určení požadovanom zmenenou žalobou. Pretože právoplatnosťou rozhodnutia o vyvlastnení sa stala vlastníkom pozemku spoločnosť MH Invest s.r.o. bez ohľadu na to komu bolo vlastnícke právo vyvlastnené, nemôže sa už domáhať určenia, že je vlastníkom pozemku. Pretože žalovaný 2., ako aj MH Invest s.r.o. nadobudli pozemky v čase, keď v katastri nehnuteľností bola zapísaná poznámka o tomto súdnom konaní, tak výrok právoplatného rozsudku v tomto konaní bude záväzný pre obe spoločnosti podľa § 228 ods. 2 CSP bez ohľadu na skutočnosť, či boli stranou tohto sporu. Predložil kúpnu zmluvu uzavretú medzi ním a žalovanou 1., medzi žalovanou 1. a spoločnosťou MH Invest s.r.o., medzi spoločnosťou MH Invest s.r.o. a žalovaným 2/, výpisy z centrálneho registra zmlúv, rozhodnutia o vyvlastnení a aktuálny výpis z listu vlastníctva. Súd uznesením z 11. decembra 2017 č.k.10C/114/2016-133 zmenu žalobného návrhu v súlade s návrhom žalobcu a jeho opravou pripustil, pretože výsledky doterajšieho konania mohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Žalovaný 2. k zmenenej žalobe uviedol, že žalobca nepreukázal, že vlastnícke právo k pozemku nadobudol. Žalobca nepreukázal, že žalovaná 1. od zmluvy odstúpila. Vo vzťahu k pozemku prišlo k porušeniu zákonného predkupného práva štátu. Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 11S/17/2016 zamietol správnu žalobu, čo preukazuje, že žalobca nikdy nebol vlastníkom pozemku, pričom v obdobných veciach kasačný súd rozhodol o tak, že kasačnú sťažnosť zamietol. Pretože žalovaný 2. nadobudol vlastnícke právo v pozemku vyvlastnením, nemôže byť rozhodnutie vydané v tomto konaní podkladom pre vykonanie zmeny v katastri nehnuteľností. Zmena žaloby nemala byť pripustená, pretože žalovaný 2. tým stratil pasívnu vecnú legitimáciu, zmenená žaloba mení skutkový základ, možno uvažovať, či v skutočnosti nejde o žalobu o plnenie, nie je vyriešená pasívna vecná legitimácia a tým aj naliehavý právny záujem žalobcu a zmenenou žalobou sa požaduje určiť vlastnícke právo do minulosti. Z uvedených dôvodov navrhol žalobu odmietnuť alebo zamietnuť. Pripojil rozsudok Krajského súdu v Nitre v konaní sp. zn. 11S/17/2016. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní na podanej žalobe v znení jej zmeny trval s odôvodnením, že žalobca nadobudol pozemok na základe platnej kúpnej zmluvy, pretože vyplatil žalovanej 1. kúpnu cenu, ktorá bola obvyklá. Nemal vedomosť, že pôda bude ponúknutá investorovi. Uviedol, že odstúpenie od zmluvy nemajú k dispozícii. Zložením peňažných prostriedkov do úschovy vedenej na súde pod sp. zn. 12U/4/2016 prišlo k splneniu záväzku vyvlastniteľa, pričom pre ich vyvlastnenie je podstatné vyriešenie otázky vlastníctva ku dňu vyvlastnenia a tak žalobca nemá iný právny prostriedok, ako sa domôcť vydania peňažných prostriedkov. Žalobca spochybňuje vyvlastnenie, pretože proti rozhodnutiu podal správnu žalobu. Právny

zástupca žalovaného 2. na pojednávaní proti žalobe namietal s odôvodnením že je nedôvodná, žalobca neunesol dôkazné bremeno, absentuje naliehavý právny záujem a keďže žalobcovi ide o vyplatenie náhrady za vyvlastnenie, prichádza do úvahy žaloba o plnenie. Žalobca nespochybňuje vlastnícke právo súčasného vlastníka. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca ako kupujúci a žalovaná 1. ako predávajúca uzavreli 17.06.2015 kúpnu zmluvu č. 2015/6/C18, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá sa nachádza v katastrálnom území L., obec L., okres G. a bola zapísaná v liste vlastníctva číslo XXXX parcela registra "C" parcelné číslo XXXX orná pôda výmera XXX m² za kúpnu cenu 330 eur. Žalovaná od zmluvy neodstúpila. Dňa 20.07.2015 uzavreli zmluvné strany dodatok č. 1 k uvedenej zmluve. Žalovaná vypočítaná na pojednávaní uviedla, že si myslela, že zástupca žalobcu vykupuje pôdu pre štát, pretože v tom čase už počula o investícii, čo aj povedala zástupcovi, ktorý deň pred tým navštívil jej tetu. Nezistovala si, či ide o cenu obvyklú, pretože pozemok nikdy neužívala a nezistovala si ani ceny pozemkov. V minulosti predávala pozemok Nitrainvestu. Rokovanie u nej doma prebehlo rýchlo, pretože deň pred tým bola prítomná u tety. K zneniu zmluvy nemala žiadne pripomienky. Nepamätala si, či od zmluvy odstúpila. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil tým, že je všeobecne známe, že vláda Slovenskej republiky uznesením z 8.7.2015 č. 401/2015 schválila návrh na vydanie osvedčenia o významnej investícii a stavba sa týka aj predmetnej nehnuteľnosti. Okresnému úradu Nitra bola 22.07.2015 doručená žiadosť Ministerstva hospodárstva SR z 20.07.2015 o zápis predkupného práva štátu, prílohou ktorej bol uvedený zoznam pozemkov podľa katastrálnych území, na ktorých je potrebné vykonať zápis predkupného práva štátu a osvedčenie o tom, že stavba "Vybudovanie strategického parku" je významnou investíciou a jej uskutočnenie je vo verejnom záujme. Uvedená žiadosť bola zaevidovaná pod sp. zn. Z 5113/2015. Na základe tejto kúpnej zmluvy rozhodol Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor rozhodnutím z 23.7.2015 číslo V 5171/2015 o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech žalobcu. Prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra podal proti tomuto rozhodnutiu protest z dôvodu, že Okresný úrad Nitra neprihliadol na existenciu zákonného predkupného práva štátu, ktorá skutočnosť má vplyv na povolenie vkladu, predkupné právo bolo účastníkmi zmluvy obídene, čo spôsobilo absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy. Okresný úrad Nitra protestu prokurátora rozhodnutím z 02.11.2015 č. UP 33/2015-7 vyhovel a rozhodnutie o povolení vkladu zrušil. Žalobca podal proti rozhodnutiu z 02.11.2015 odvolanie. Okresný úrad Nitra, odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností rozhodnutím z 13.01.2016 č. OU-NR-OOP-2016/003405-4 k: Pd 214/15/4403-2 V 5171/2015 zamietol odvolanie a potvrdil napadnuté rozhodnutie. Žalobca podal na Krajský súd v Nitre žalobu o preskúmanie uvedeného oznámenia z 13.01.2016, ktoré konanie sa vedie pod sp. zn. 11S/37/2016. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 11. apríla 2018 sp. zn. 11S/17/2016 žalobu zamietol. Žalobca podal proti nemu kasačnú sťažnosť, o ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky doposiaľ nerozhodol. V obdobnej veci, ktoré konanie sa na Najvyššom súde SR vedie pod sp. zn. 6Sžrk/3/2018, na ktorú poukázal žalovaný Najvyšší súd SR kasačnú sťažnosť zamietol s odôvodnením, že okresný úrad je povinný skúmať, či do rozhodnutia o povolení vkladu nenastali skutkové alebo právne zmeny, ktoré by bránili vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. V inej obdobnej veci, ktoré konanie sa vedie na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 3Sžrk/2/2018 a sp. zn. 3Sžrk/5/2017 Najvyšší súd SR kasačné sťažnosti zamietol s odôvodnením, že vzhľadom na právnu podstatu predkupného práva a účel sledovaný zákonom č. 175/1999 Z. z., ktorým je zjednodušenie usporiadania vlastníckych vzťahov potrebných na prípravu stavieb, ktoré sú významnou investíciou z hľadiska celého hospodárstva Slovenskej republiky, je zmluvná voľnosť vlastníka pozemku, ku ktorému sa viaže predkupné právo štátu obmedzená priamo zo zákona. Táto skutočnosť nespôsobuje neplatnosť zmluvy ale dodatočnú nemožnosť plnenia záväzku. Žalobca podal na súd 22.02.2016 žalobu o určenie vlastníckeho práva k uvedenému pozemku a v ten istý deň navrhol, aby Okresný úrad Nitra zapísal do katastra nehnuteľností poznámku o tejto žalobe. Poznámka bola zapísaná 23.02.2016. V obdobnej veci o určenie vlastníckeho práva vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/107/2016 súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorej zmenu nepripustil. Krajský súd v Nitre tento rozsudok potvrdil rozsudkom z 27.6.2018 č.k. 6Co/63/2018-174 s odôvodením, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na podanej žalobe a tento nie je daný, pokiaľ výrok rozhodnutia súdu nebude zaväzovať osoby, ktoré sú ako vlastníci zapísaní v katastri nehnuteľností, pokiaľ nie sú účastníkmi konania a žalovaný nie je pasívne legitimovaný a to ani z pri uplatňovaní náhrady za vyvlastnenie, pretože nie je zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti. Žalovaná 1. ako predávajúca uzavrela následne so spoločnosťou MH Invest s.r.o. ako kupujúcou kúpnu zmluvu č. 30203/4715/2015/Lužianky/007/3407, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k uvedenej parcele za kúpnu cenu 9428,64 eur. Dňa 21.06.2016 uzavrela spoločnosť MH Invest s.r.o. ako predávajúca a žalovaný 2. o ako kupujúci kúpnu zmluvu č. 20160027, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k uvedenej parcele. Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím z 18.08.2016 č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 rozhodol o vyvlastnení

vlastníckeho práva žalovaného 2. k tejto parcele v prospech spoločnosti MH Invest s.r.o. na účel "Vybudovania strategického parku", kat. úz. M., J., V., Lužianky, J., Y. s tým, že časť náhrady za vyvlastnenie uhradí spoločnosť MH Invest s.r.o. na účet žalovaného 2/ a časť do súdnej úschovy, pretože na súde prebieha konanie týkajúce sa určenia vlastníckeho k tejto nehnuteľnosti. Žalobca podal proti rozhodnutiu z 18.08.2016 odvolanie, ktoré Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR rozhodnutím z 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/640203/To zamietlo. Súdu je známe, že žalobca podal na Krajský súd v Nitre žalobu o preskúmanie tohto rozhodnutia, ktoré konanie sa vedie pod sp. zn. 11S/259/2016, pričom nebolo doposiaľ skončené. Súdu je známe aj to, že na Okresnom súde Nitra sa pod sp. zn. 12U/4/2016 vedie konanie, v ktorom vyvlastiteľ zložil do súdnej úschovy peňažnú náhradu za vyvlastnenie, ktorú súd prijal, ale doposiaľ nevyplatil príjemcov. Aktuálne je parcela registra "C" parcelné číslo XXXX druh pozemku ostatná plocha zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX a jej výlučným vlastníkom je spoločnosť Jaguar Land Rover Slovakia s.r.o. Žalobca zmenenou žalobou požaduje, aby súd určil, že bol ku dňu vyvlastnenia výlučným vlastníkom spornej parcely. Žalobou teda požaduje určiť právo podľa § 137 písm. c) CSP. Základnou podmienkou dôvodnosti a východiskom úspešnosti takejto určovacej žaloby je existencia jeho právneho záujmu na požadovanom určení, ktorý musí byť naliehavý. Naliehavý právny záujem je daný ak by bez súdom vysloveného určenia bolo buď ohrozené právo žalobcu alebo by sa jej právne postavenie stalo neistým, prípadne ak žalovaní popierajú právo žalobcu, čo vyvoláva existenciu stavu objektívnej právnej neistoty, ktorý nemožno odstrániť inak len určovacím výrokom. Naliehavý právny záujem nebude daný ak žalobca môže žalovať o plnenie. Súd sa preto v prvom rade zaoberal tým, či žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktorého existenciu žalovaný 2. namietal. Nesporné je, že žalobca požaduje určiť právo do minulosti, ktorá žaloba je bežne vylúčená. Žalobcovi však zmenenou žalobou nejde o zmenu zápisu vlastníka v katastri nehnuteľností, ale o vyplatenie náhrady za vyvlastnenie, ktorá bola na základe rozhodnutia správneho orgánu zložená do úschovy súdu podľa § 6 ods. 6 zákona č. 282/2015 Z.z. Táto náhrada bola súdom prijatá a preto žalobca nemôže žalovať o plnenie. Pretože náhrada nebola doposiaľ vyplatená a určenie jej príjemcu je závislé od výsledku tohto súdneho konanie, má žalobca naliehavý právny záujem na určení, že bol ku dňu vyvlastnenia výlučným vlastníkom tohto pozemku. V konaní sp. zn. 12C/107/2016, na ktoré poukázal žalovaný 2/, kde súd konštatoval nedostatok naliehavého právneho záujmu, nebola na rozdiel od tohto konania, pripustená zmena žaloby a tak predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva žalobcu. V konaní nebolo sporné, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Bolo však sporné, či je dostatok pasívnej legitímácie aj na strane žalovaných, ktorí nie je vlastníckymi pozemku. Pretože však žalobca navrhol súčasne s podaním tejto žaloby, aby do katastra nehnuteľností bola zapísaná poznámka o tomto súdom konaní (ktorá poznámka bola následne do katastra zapísaná), bol by výrok o určení vecného práva k tejto nehnuteľnosti záväzný podľa § 228 ods. 2 CSP aj pre tretie osoby. Z uvedeného dôvodu nejde ani na strane žalovaných o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie v tomto spore. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní mal za preukázané, že rozhodnutie správneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalobcu na základe spornej kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou 1. dňa 17.06.2015 bolo po vyhovení protestu prokurátora právoplatne zrušené. Toto rozhodnutie bolo preskúmané v odvolacom konaní, jeho zákonnosť bola preskúmaná v konaní na správnom súde a aktuálne je predmetom konania na kasačnom súde. V konaní nebolo sporné a bolo aj všeobecne známe, že pred ďalším rozhodnutím správneho orgánu o návrhu na vklad vlastníckeho práva na základe tejto kúpnej zmluvy vzniklo štátu predkupné právo k predmetnému pozemku a to priamo zo zákona dňom schválenia návrhu na vydanie osvedčenia o významnej investícii vládou 08.07.2015. Zmluvná voľnosť žalovanej 1. ako vlastníčky tohto pozemku, ku ktorému sa viazalo predkupné právo štátu podľa § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z.z., sa tým priamo zo zákona obmedzila a žalovaná 1/ bola povinná ponúknuť tento pozemok na predaj prednostne štátu, čo aj urobila. Kasačný súd v obdobných veciach už skonštatoval, že v prípade ak po uzavretí kúpnej zmluvy a pred rozhodnutím právneho orgánu o návrhu na vklad vlastníckeho práva vzniklo štátu predkupné právo, je správny orgán povinný na toto predkupné právo prihliadať. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedená skutočnosť nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ale bráni jej realizácii a tým nastáva dodatočná právna nemožnosť dohodnutého plnenia. Pretože plnenie dohodnuté v kúpnej zmluve z 17.06.2015 sa stalo po vzniku záväzku nemožným, povinnosť žalovanej 1. plniť v tejto časti kúpnu zmluvu tak zanikla podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tým zanikol aj tento záväzok. Žalovaná zodpovedá žalobcovi iba za prípadnú škodu a bezdôvodné obohatenie, ktoré však žalobca v konaní od žalovanej nepožaduje. Pretože záväzok z uvedenej kúpnej zmluvy zanikol pred rozhodnutím správneho orgánu o návrhu žalobcu na vklad vlastníckeho práva v jeho prospech na základe tejto kúpnej zmluvy, nemohol žalobca na základe tejto zmluvy nikdy nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnému pozemku a tak nemôže byť jeho vlastníkom ani ku dňu jeho vyvlastnenia. Súd

z uvedeného dôvodu žalobu v celom rozsahu zamietol a ďalšími námietkami strán sporu sa z dôvodu hospodárnosti nezaoberal a nevykonal ani dokazovanie navrhnuté na ich preukázanie. Na úspech žalobcu v spore nemôže mať z uvedeného dôvodu vplyv ani výsledok prebiehajúcich správnych konaní, resp. súdnych konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktoré neboli doposiaľ skončené. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania s poukazom na ustanovenie § 255 ods.1 CSP tak, že žalovanej 1., ktorá mala v konaní plný úspech, náhradu trov konania nepriznal, pretože jej trovy konania nevznikli a žalovanému 2, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s trovami právneho zastúpenia s tým, že o výške trov rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca s poukazom na odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že v priebehu konania bol v dôsledku zmeny skutkových okolností podaný návrh na zmenu žaloby, ku zmene skutkového stavu došlo následkom vyvlastnenia pozemku na základe vyššie uvedeného rozhodnutia Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky v prospech spoločnosti MH Invest, s.r.o., IČO: 36 724 530, so sídlom: Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava (ďalej len „MH Invest, s.r.o.“). Rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy. Súd tento návrh žalobcu na zmenu žaloby pripustil. Súd skonštatoval, že v dôsledku rozhodnutia správneho orgánu nedošlo k prevodu vlastníctva zo žalovanej na žalobcu a tak nemôže byť jej vlastníkom ani ku dňu vyvlastnenia tohto pozemku, pričom uvedená skutočnosť nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ale bráni jej realizácii a tým nastáva dodatočná právna nemožnosť dohodnutého plnenia. Plnenie dohodnuté v kúpnej zmluve medzi stranami sa v dôsledku predkupného práva štátu stalo po vzniku záväzku dodatočne nemožným a povinnosť žalovanej plniť zanikla. Súd v dôsledku toho žalobu zamietol. Nesprávny procesný postup súdu spočíva v nedostatku odôvodnenia rozhodnutia. V časti, kde sa súd čiastočne zaoberal konkrétnymi skutkovými okolnosťami, tieto nesprávne právne posúdil s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 2 M Cdo 4/2009. S poukazom na publikované rozhodnutie ZSP 57/2001, ustanovenie § 575 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5, ods.7 Zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa významných investícií (ďalej len zákon o niektorých opatreniach) uviedol, že tento verejnoprávny predpis stanovil len okamih vzniku predkupného práva, pričom jeho obsah odlišne neupravil. Súd v odôvodnení (bod 25. Rozsudku) rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalobcu na základe spornej zmluvy uzavretej dňa 17.6.2015 bolo po vyhovení protestu prokurátora právoplatne zrušené. Toto rozhodnutie bolo preskúmané v odvolacom konaní, jeho zákonnosť bola preskúmaná v konaní na správnom súde a aktuálne je predmetom konania na kasačnom súde. V konaní nebolo sporné a je aj všeobecne známe že pred ďalším rozhodnutím správneho orgánu o návrhu na vklad vlastníckeho práva na základe tejto kúpnej zmluvy vzniklo štátu predkupné právo k pozemku, ktorý bol predmetom zmluvy a to priamo zo zákona dňom schválenia návrhu na vydanie osvedčenia o významnej investícii vládou 8.7.2015. Zmluvná voľnosť žalovanej v 1. rade ako vlastníčky tohto pozemku, ku ktorému sa viazalo predkupné právo štátu sa podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 175/1999 Z.z., teda priamo zo zákona obmedzila a žalovaná v 1. rade bola povinná ponúknuť tento pozemok na predaj prednostne štátu, čo aj urobila. Kasačný súd v obdobných veciach už skonštatoval, že v prípade ak po uzavretí kúpnej zmluvy a pred rozhodnutím správneho orgánu o návrhu na vklad vlastníckeho práva vzniklo štátu predkupné právo, je správny orgán povinný na toto predkupné právo prihliadať. Uvedená skutočnosť nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ale bráni jej realizácii a tým nastáva dodatočná právna nemožnosť dohodnutého plnenia. Pretože plnenie dohodnuté v kúpnej zmluve zo 17.6.2015 sa stalo po vzniku záväzku nemožným, povinnosť žalovanej v 1. rade plniť v tejto časti kúpnu zmluvu tak zanikla podľa § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tým zanikol aj tento záväzok. Žalovaná zodpovedá žalobcovi iba za prípadnú škodu a bezdôvodné obohatenie, ktoré však žalobca v konaní od žalovanej nepožaduje. Pretože záväzok z kúpnej zmluvy zanikol pred rozhodnutím správneho orgánu o návrhu žalobcu na vklad vlastníckeho práva v jeho prospech na základe zmluvy, nemohol žalobca nikdy nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku a tak nemôže byť jeho vlastníkom ani ku dňu jeho vyvlastnenia. Na úspech žalobcu nemôže mať z týchto dôvodov vplyv ani výsledok prebiehajúcich správnych konaní, resp. súdnych konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ktoré neboli doposiaľ skončené. Súd sa vôbec nevysporiadal s právnou úpravou predkupného práva a ani s právnou úpravou dodatočnej nemožnosti plnenia. Súd len konštatoval že došlo k dodatočnej nemožnosti plnenia, pričom neuviedol žiadne právne argumenty resp. právnú úvahu ktorá by k takémuto záveru viedla. Rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné. Rozhodnutia kasačného súdu v obdobných veciach boli napadnuté

ústavnou sťažnosťou, kde bola namietaná arbitrárnosť rozhodnutia, porušenie práva na spravodlivý proces, porušenie princípu rovnosti v právnych vzťahoch, porušenie zákonného práva vlastníť majetok a porušenie legitímnych očakávaní účastníkov správneho konania. Doktrína legitímnych očakávaní je osobitnou kategóriou právnej istoty, ktorá sa aplikuje vo verejnom práve. Podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 16/06 sú legitímne očakávania kategóriou právnej istoty, ktorej účelom je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 10/04-27, môže štát (aj prostredníctvom svojich orgánov) vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou zmenou pravidiel, na ktoré sa súkromné osoby spoliehali, porušiť legitímne očakávania účastníkov. Je dôležité zdôrazniť, že účastník právneho vzťahu nie je v rovnocennom postavení ako orgán verejnej moci. Náhla zmena pravidiel v sfére verejného práva je však zásahom, ktorý je schopný výrazne ovplyvniť práva účastníka. Okrem uvedeného, nie je Najvyšší súd jednotný v otázke posudzovania následkov spojených s porušením predkupného práva, v niektorých veciach dospel k záveru o dodatočnej nemožnosti plnenia v dôsledku predkupného práva štátu a v niektorých k (nepreskúmateľnému) záveru o tom, že je správy orgán povinný prihliadnuť na predkupné právo štátu ako na skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu a to bez akéhokoľvek vysporiadania sa s následkami spojenými s porušením predkupného práva. Bez ohľadu na rozhodnutie kasačného súdu, prvoinštančný súd sa vôbec nezaoberal kogentnou úpravou a účelom predkupného práva. Účelom predkupného práva je aby osoba oprávnená z predkupného práva mohla nadobudnúť vec ak sa ju osoba povinná z predkupného práva rozhodne predať. S poukazom na ustanovenia § 603, § 853 Občianskeho zákonníka uviedol, že z ustanovení Občianskeho zákonníka vyplýva obsah a oprávnenia z predkupného práva. Zákon teda explicitne upravuje inštitút predkupného práva. Zákon o niektorých opatreniach neobsahuje osobitnú úpravu predkupného práva. Súd sa nevysporiadal s ustanoveniami OZ ohľadom predkupného práva. Zákon o niektorých opatreniach hovorí len o okamihu vzniku predkupného práva, pričom osobitne neupravuje obsah a oprávnenia s týmto právom spojené. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o niektorých opatreniach uviedol, že predmetná právna tak norma neobsahuje: žiadne ustanovenie, z ktorého by vyplývala absolútna neplatnosť, napr. znením „inak je právny úkon neplatný“, žiadne ustanovenie „zákazu“ nakladania s majetkom. Pokiaľ zákonodarca odlišne neupravil v Zákone o niektorých opatreniach obsah, oprávnenia, nároky i následky spojené s predkupným právom, je potrebné vychádzať z ustanovení, ktoré tieto právne kategórie upravujú. Predkupné právo je inštitútom komplexne upraveným v Občianskom zákonníku (rovnako ako dodatočná nemožnosť plnenia) a to kogentnými normami. Bez vysporiadania sa s kogentnými ustanoveniami upravujúcimi obsah a nároky spojené s porušením predkupného práva nie je možné dospieť k záveru že sa v danom prípade jedná o dodatočnú nemožnosť plnenia. Bez takejto analýzy následkov jednotlivých variant výkladu a ich následným vyvažovaním s cieľom a účelom, ktorý s daným ustanovením spájal zákonodarca je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Výklad a uplatnenie právnej normy sa deje určením, o čom je právna norma (aký má obsah) s nadväzujúcou identifikáciou toho, čo má právna norma spoločné s konkrétnou situáciou, v ktorej nastal spor. Ustanovenie účelu a obsahu právnej normy v právnom štáte nepodlieha zmenám od prípadu k prípadu. Je konštantou, ktorá sa rovnakým spôsobom uplatní v opakovaných situáciách.¹ Uvedené platí i v tom prípade, ak je oprávneným z predkupného práva štát. I ten musí postupovať zákonom ustanoveným spôsobom. Pokiaľ Zákon o niektorých opatreniach nedefinuje obsah pojmu predkupné právo, zo zásady bezrozpornosti právneho poriadku vyplýva, že tento pojem, resp. právny inštitút má rovnaký obsah ako predkupné právo upravené v Občianskom zákonníku s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 161/09. Ďalej uviedol, že pojmové znaky nemožnosti plnenia a následky nemožnosti plnenia sú upravené v ustanovení § 575 OZ. Podľa ods. 2 § 575 OZ plnenie nie je nemožné, najmä ak ho možno uskutočniť aj za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase. Z ustanovenia § 3 ods. 7 Zákona o niektorých opatreniach vyplýva, že predkupné právo zaniká pokiaľ nedôjde k splneniu zákonných podmienok - do dvoch rokov sa nevykoná alebo nezačne vyvlastňovacie konanie. Z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že záväzok plniť podľa kúpnej zmluvy by bolo možné splniť aj po dohodnutej dobe. Podľa komentára k Občianskemu zákonníku, z hľadiska právnej teórie rozoznávame zmluvné predkupné právo a zákonné predkupné právo (typicky napr. predkupné právo podielového spoluvlastníka podľa § 140 OZ). Predkupné právo upravené v ustanoveniach § 602 a nasl. OZ, ktoré možno označiť za všeobecnú právnu úpravu predkupného práva a preto použiteľnú všade tam, kde zákonom ustanovené predkupné právo neobsahuje osobitnú právnu úpravu, je zmluvným predkupným právom. Z dôvodu subsidiárnej použiteľnosti tohto ustanovenia budú tieto ustanovenia aplikovateľné aj na prípady zákonného predkupného práva napríklad predkupného práva podielových spoluvlastníkov

podľa § 140 OZ. Záonné predkupné právo (okrem zákonného predkupného práva spoluvlastníkov, ktoré je upravené v OZ) je predmetom úpravy osobitných predpisov (Zákona o niektorých opatreniach ale i napr. Zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu). S poukazom na rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 4 Cdo 56/2009 uviedol, že dodatočná (právna) nemožnosť nastáva v prípade splnenia zákonom stanovených podmienok, teda na základe právneho predpisu, ktorý subjektu zakazuje také správanie, na ktoré by bol v zmysle právneho úkonu povinný. Nemôže sa jednať o také správanie (resp. konanie), ktoré možno odvrátiť inými spôsobilými prostriedkami. Dôležitou skutočnosťou je, že predkupné právo štátu zostáva zachované aj voči nadobúdateľovi. Podľa komentára k Občianskemu zákonníku, pokiaľ nespočíva okolnosť vylučujúca plnenie vo faktickom stave, ale v stave právnom, nejde v súlade s prevládajúcou doktrínou o nemožné, ale o nedovolené plnenie, na ktoré sa vzťahuje § 39 OZ. To môže nastať v prípade dodatočnej zmeny alebo doplnenia právnej úpravy, ktorá bude mať za následok protiprávnosť a z toho rezultujúcu zakázanosť pôvodného predmetu záväzku. Z právnej úpravy - ustanovenia § 603 OZ vyplýva, že predkupné právo zostáva zachované voči nadobúdateľovi. Ak z kogentnej právnej úpravy explicitne vyplýva že predkupné právo zostane zachované voči nadobúdateľovi, nemôže sa jednať o takúto zakázanosť pôvodného predmetu záväzku. Je potrebné zdôrazniť, že sa jedná predovšetkým o predmet záväzku, pričom nie je podstatný subjekt záväzku. Účelom predkupného práva je nadobudnutie predmetu záväzku, pričom je bez významu či tento predmet nadobudne od pôvodného predávajúceho (za predpokladu dovolania sa relatívnej neplatnosti zákonom stanoveným spôsobom pokiaľ predkupné právo existovalo v uzavretia zmluvy čo nie je tento prípad) alebo nadobúdateľa, nakoľko zákon pripúšťa obe tieto možnosti. Princiálnou podmienkou dodatočnej nemožnosti plnenia je jej trvalý charakter, to vyplýva aj zo znenia § 575 ods. 2 in fine, podľa ktorého nie je plnenie nemožné, ak ho možno uskutočniť až po dojednanom čase. V zásade neprichádza do úvahy, aby záväzok zanikol z dôvodu prechodnej nemožnosti plnenia a následne sa obnovil po odpadnutí solučnej prekážky. Výklad dodatočnej nemožnosti plnenia musí byť reštriktívny aby nedošlo k spochybneniu zásady pacta sunt servanda a tým i k podlomeniu princípu právnej istoty. Pojmovým znakom dodatočnej nemožnosti je trvalá zmena okolností, ktorá je dotknutou stranou neovplyvniteľná. Nakoľko z ustanovenia § 3 ods. 7 Zákona o niektorých opatreniach vyplýva, že trvanie predkupného práva je časovo ohraničené a predovšetkým preto, lebo nároky z porušenia predkupného práva rieši osobitná (kogentná) právna úprava, nemôže sa jednať o dodatočnú nemožnosť plnenia. Dodatočná nemožnosť je pri predkupnom práve pojmovovo vylúčená. V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka pri porušení predkupného práva pripadá do úvahy relatívna neplatnosť právneho úkonu podľa ustanovenia § 40a OZ (predkupné právo však v posudzovanom prípade v čase uzatvorenia zmluvy dňa 17.6.2018 ešte neexistovalo, vzniklo až dňa 8.7.2015), ktoré predpokladá, že oprávnený subjekt (štát) by sa musel neplatnosti dovolať, čo v tomto prípade neurobil. Ďalšou možnosťou čo Občiansky zákonník pripúšťa je možnosť oprávnenej osoby (štátu) domáhať sa predaja nehnuteľnosti od nadobúdateľa za takú sumu za akú ju nadobudol nadobúdateľ, t.j. 330 €. V posudzovanom prípade však štát nadobudol pozemok po tom, čo správny orgán vkladové konanie zastavil z dôvodu že právny úkon posúdil ako úkon absolútne neplatný. Následne si štát uplatnil predkupné právo voči pôvodnému predávajúcemu (žalovanému), avšak už za sumu 9.428,64 €. Uvedené znamená, že taký výklad, keď sa s predkupným právom štátu spája absolútna neplatnosť právneho úkonu resp. dodatočná nemožnosť plnenia, vedie k nehospodárnemu a neefektívnemu nakladaniu s verejnými financiami. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru že nastala dodatočná nemožnosť plnenia.

3. Žalovaná v 1. rade sa nevyjadrila k odvolaniu žalobcu.

4. Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Ďalej žalovaný v 2. rade uviedol, že v časti I. bod 13 odvolania žalobca uviedol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nevysporiadal s právnou úpravou predkupného práva štátu, ani s právnou úpravou dodatočnej nemožnosti plnenia, v dôsledku čoho je rozsudok nepreskúmateľný. Podobné tvrdenia žalobca uviedol v bode 15, 18, 20 odvolania, vyjadril sa, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, nedostatočne odôvodnený a arbitrárny. Z uvedenými tvrdeniami žalobcu žalovaný v 2. rade nesúhlasí, tieto sú nepravdivé a zavádzajúce. Otázkou predkupného práva štátu a dodatočnej nemožnosti plnenia sa súd prvej inštancie zaoberal najmä v bodoch 23, 24 a 25 rozsudku, pričom práve v bode 25 rozsudku podrobným spôsobom s odkazom na relevantnú judikatúru v danej veci uviedol právnú právu, ktorá ho viedla k záveru o dodatočnej nemožnosti plnenia záväzku z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou v 1.

rade dňa 17.06.2015. Okresný súd následne v spojení so zisteniami z konania vedeného na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 11S/17/2016 a z konania vedeného na Okresnom úrade Nitra, katastrálny odbor pod sp. zn. V 5171/15, ktoré skutkovo súvisia so súdnym konaním zistil, že žalobu žalobcu je potrebné zamietnuť. Súd sa v priebehu konania oboznámil s obsahom spisu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11S/17/2016, ako aj pripojeným spisom Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor sp. zn. V 5171/15. Práve prostredníctvom listín z uvedených konaní bolo dostatočným spôsobom zistené a preukázané, že rozhodnutie o povolení návrhu na vklad žalovaného vlastníckeho práva žalobcu k pozemku parcela reg. C č. XXXX orná pôda o výmere XXX m² na základe kúpnej zmluvy bolo zrušené na základe protestu prokurátora rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru opravných prostriedkov. Rozhodnutie o zrušení bolo v konaní o odvolaní potvrdené, čo žalobca napadol správnu žalobou v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre sp. zn. 11S/17/2016. Správna žaloba bola rozsudkom Krajského súdu v Nitre zamietnutá, proti čomu podal žalobca ako sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej prebieha konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky ako na kasačnom súde. V tejto súvislosti súd správne poukázal na ostatnú relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorý v právne identických konaniach žalobcu ako sťažovateľa už rozhodol, jednak rozsudkom zo dňa 30.05.2018 sp. zn. 3Sžrk 5/2017 a rozsudkom zo dňa 27.06.2018 sp. zn. 3Sžrk 2/2018. V oboch prípadoch Najvyšší súd SR kasačné sťažnosti žalobcu zamietol a uviedol právny názor, v zmysle ktorého zákonné predkupné právo štátu, ktoré vzniklo na základe zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investíciách a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len Zákon o významných investíciách), vzhľadom na jeho právnu podstatu a účel sledovaných Zákonom o významných investíciách, ktorým je zjednodušenie usporiadania vlastníckych vzťahov potrebných na prípravu stavieb, ktoré sú významnou investíciou z hľadiska celkového hospodárstva Slovenskej republiky, obmedzuje zmluvnú voľnosť vlastníka pozemku priamo zo zákona. Uvedená skutočnosť nespôsobuje neplatnosť zmluvy, ale dodatočnú nemožnosť plnenia záväzku. Vzhľadom na skutočnosť, že otázku dodatočnej nemožnosti plnenia vo vzťahu k uzatvorenej scudzovacej zmluve a zákonnému predkupnému právu štátu, ktoré vzniklo na základe Zákona o významných investíciách, Najvyšší súd SR už vyriešil, okresný súd na právny názor Najvyššieho súdu SR prihladol, stotožnil sa s ním a na uvedené odkázal priamo v odôvodnení rozsudku. Postup súdu prvej inštancie považuje za zákonný a správny. Žalobcom tvrdený správny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v nepreskúmateľnosti, v nedostatočnej odôvodnenosti a arbitrárnosti rozsudku v žiadnom prípade neobstojí. Nespokojnosť žalobcu s rozhodnutím a výsledkom súdneho konania nemožno stotožňovať s arbitrárnosťou rozhodnutia samotného, ani z toho vyvodzovať porušenie práva na spravodlivý proces s poukazom na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 50/04 z 3. marca 2004, sp. zn. IV ÚS 252/04 zo dňa 31. augusta 2004, sp. zn. IV ÚS 329/04 zo dňa 27. októbra 2004. V zmysle uvedeného mal za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne, jasne, logicky a presvedčivo odôvodnený. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami a námietkami vznesenými v súdom konaní. Vo vzťahu k žalobcovi nedošlo v žiadnom prípade k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom rozsudok nevykazuje znaky ľubovôle a v zmysle vyššie uvedenej judikatúry napĺňa všetky zákonné a ústavné kritériá. K namietaným údajným nesprávnym skutkovým zisteniam uvedeným v časti II odvolania žalobcu žalovaný v 2. rade uviedol, že žalobca napriek napadnutiu rozsudku z dôvodu nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie v podanom odvolaní neuviedol, v čom vidí nesprávnosť skutkových zistení. Žalobca v odvolaní neuviedol, či došlo k chybnému vyhodnoteniu návrhov na vykonanie dôkazov, resp. ktoré z vykonaných dôkazov súd nesprávne vyhodnotil a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, príp. či došlo k nesprávnej dotvoreniu skutkovému stavu zo strany súdu. Žalobca argumentáciou o nesprávnosti rozsudku z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP v odvolaní nijakým spôsobom neodôvodnil, ani nerozvinul, v dôsledku čoho nie je možné na tento odvolací dôvod žalobcu prihliadať. Žalovaný je presvedčený, že napadnutý rozsudok, ani súdne konanie ktoré rozsudku predchádzalo, netrpia vadou podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, pretože žiadne okolnosti, ktoré by tento dôvod zakladali, v súdom konaní nenastali. K údajnému namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci uviedol, že žalobca svoju argumentáciu v odvolaní v najväčšej miere sústredil na údajné nesprávne právne posúdenie veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, najmä vo vzťahu k predkupnému právu štátu v zmysle Zákona o významných investíciách a o dodatočnej nemožnosti plnenia podľa Občianskeho zákonníka. Žalobca v tejto súvislosti v odvolaní rozvinul vlastné úvahy a teórie o význame zákonného predkupného práva štátu, jeho kogentnej právnej úprave, dočasnosti predkupného práva štátu a vylúčeniu dodatočnej nemožnosti plnenia pri zákonom predkupnom práve. S námietkami žalobca a jeho argumentáciu sa nemožno stotožniť, sú nesprávne, účelové a zavádzajúce. V tejto súvislosti žalovaný v 2. rade poukázal na argumentáciu Najvyššieho súdu SR v bode 42, 46 rozsudku sp. zn. 3Sžrk 5/2017 (rovnako aj v rozsudku 3Sžrk 2/2018), ako aj na právnu argumentáciu v bode 51 rozsudku Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 3Sžrk 5/2017. S poukazom na vyššie uvedené ustálené závery Najvyššieho súdu SR žalovaný v 2. rade uviedol, že z nich vyplýva, že zákonné predkupné právo štátu, ktoré vzniklo na základe Zákona o významných investíciách, je skutočnosťou, na ktorú je správny orgán povinný prihliadnúť pri rozhodovaní o povolení návrhu na vklad, pričom dôsledkom vzniku zákonného predkupného práva je dodatočná nemožnosť splnenia zmluvy o prevode nehnuteľnosti. Žalovaný v 2. rade sa domnieva, že uvedená ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR je pre súd záväzná a nie je možné sa od nej odkloniť, preto je možné považovať napadnutý rozsudok za súladný s judikatúrou Najvyššieho súdu SR a tiež v súlade so základnými princípmi civilného správneho konania podľa článku 2 ods. 2 CSP. Opätovne zdôraznil, že predmetom súdneho konania bolo určenie vlastníckeho práva žalobcu k pozemku späť do minulosti ku dňu vyvlastnenia pozemku. Žalobca vlastníckeho práva k pozemku počas celého súdneho konania nepreukázal, teda neunesol dôkazné bremeno a z dokazovania v súdnom konaní vyplynulo, že žalobca sa vlastníkom pozemku ani nikdy nestal. Bez preukázania nadobudnutia vlastníckeho práva nemohol byť žalobca v žalobe o určenie existencie jeho vlastníckeho práva úspešný. Zamietnutie žaloby v súdnom konaní z uvedených dôvodov považuje za nesporne správny záver súdu prvej inštancie. Žalovaný v 2. rade ďalej uviedol, že rozsah odôvodnenia v miere, v akej ho vyžaduje žalobca, nie je v tomto súdnom konaní dôvodný a v žiadnom prípade neznamená, že súd nesprávne právne vec posúdil. Súd prvej inštancie sa priklonil k argumentácii Najvyššieho súdu SR ohľadom základného predkupného práva štátu a dodatočnej nemožnosti plnenia, pričom skutočnosť, že súd prvej inštancie neuskutočnil podrobnú analýzu právnych noriem (ktorú už uskutočnil Najvyšší súd SR, na ktorú súd prvej inštancie odkázal) podľa predstáv žalobcu, nie je pre posúdenie správnosti právneho posúdenia súdu smerodajné. Žalobca v odvolaní síce argumentuje nesprávnym právnym posúdením vo veci súdom prvej inštancie, na druhej strane sa v odvolaní vôbec nevyjadruje, z čoho by malo teda jeho vlastnícke právo k pozemku rezultovať a na základe akých skutočností by bolo možné určiť jeho vlastnícke právo ku dňu vyvlastnenia pozemku. Žalobca nemôže byť v súdnom konaní úspešný za žiadnych okolností, nakoľko sa vlastníkom pozemku nikdy nestal a to ani v prípade, ak by bol rozsudok zrušený a súdne konanie by bolo vrátené na prvoinštančné konanie. Žalovaný v 2. rade bol názoru, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal s právnou úpravou zákonného predkupného práva štátu vo vzťahu k dodatočnej nemožnosti plnenia práve poukázaním a vysporiadaním sa s relevantnou judikatúrou na základe záverov Najvyššieho súdu SR, námietky žalobcu sú bezpredmetné a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a dôvody odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP neboli preukázané, neexistujú.

5. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného v 2. rade. Uviedol, že žalovaný v 2. rade uvádza, že Okresný súd správne poukázal na relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu, ktorý v právne identických konaniach žalobcu ako sťažovateľa už rozhodol a to na Rozsudok sp. zn. 3Sžrk/5/2017 zo dňa 30.5.2018, Rozsudok sp. zn. 3 Sžrk/5/2017, Rozsudok zo dňa 27.6.2018 sp. zn. 3Sžrk/2/2018. Uvedené rozhodnutia žalovaný v 2. rade označuje pojmom „judikatúra Najvyššieho súdu“, avšak jedná sa len o rozhodnutia v obdobných veciach. Na ďalšom mieste (bod 22.) uvádza svoje úvahy k záväznosti rozsudkov. Všetky uvedené rozhodnutia boli napadnuté ústavnými sťažnosťami pre arbitrárnosť záverov, porušenie legitímnych očakávaní účastníka a v niektorých prípadoch nevysporiadanie sa s otázkou, či je s porušením predkupného práva spojená absolútna neplatnosť, relatívna neplatnosť resp. či predkupné právo zostáva zachované aj voči nadobúdateľovi. Bez odpovede na tieto základné otázky sú rozhodnutia Najvyššieho súdu nepreskúmateľné, nakoľko potom nie je zjavné, prečo by predkupné právo malo byť takou skutočnosťou na ktorú je okresný úrad povinný prihliadať. Najvyšší súd sa v niektorých rozhodnutiach vyjadril, že predkupné právo spôsobuje dodatočnú nemožnosť plnenia, i tento záver je však arbitrárny pre nevysporiadanie sa s právnou úpravou predkupného práva. Úlohou Ústavného súdu je i kontrola zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie právnych predpisov súdmi s Ústavou Slovenskej republiky, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03). Za ustálenú judikatúru na účely jej záväznosti, možno považovať len rozhodnutia publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v platnom znení. Takýto rozhodnutím je rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžrk/3/2018 zo dňa 18.5.2018, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej 6/2018, avšak i toto rozhodnutie bolo napadnuté v zákonnej lehote ústavnou sťažnosťou. Uvedené rozhodnutie však rieši len tú otázku, či je katastrálny úrad povinný prihliadať na predkupné právo štátu, nerieši následky spojené s predkupným právom ako napr. absolútna

neplatnosť, relatívna neplatnosť resp. dodatočná nemožnosť plnenia. Nakoľko rozhodnutia Najvyššieho súdu neriešia právne otázky podstatné pre toto konanie, je potrebné aby súd uviedol preskúmateľnú argumentáciu ohľadom následkov spojených s porušením predkupného práva, predovšetkým z dôvodu že má povinnosť vysporiadať sa s argumentmi strán resp. je povinný uviesť z akého dôvodu túto argumentáciu považuje za irelevantnú. Tieto skutočnosti sú stabilne uvádzané v judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd ohľadom odôvodnenia rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa § 46 ods. 1 Ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru prevzal koncepciu z case-law, čo vyplýva jednak z výslovného odkazu na rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21.1.1999, §26 v rozhodnutí Ústavného súdu vo veci I. ÚS 230/04 a jednak z mnohých odôvodnení rozhodnutí Ústavného súdu. Jednou z požiadaviek článku 6 Dohovoru na vnútroštátne súdy je, aby sa zaoberali najdôležitejšími argumentmi vznesenými účastníkmi konania a aby uviedli dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Hoci rozsah, v ktorom sú súdy povinné uviesť dôvody, sa môže meniť v závislosti od okolností prípadu, opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľné (arbitrárne) zaoberanie sa takými argumentmi je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu. (Case of Vetrenko v. Moldova, rozsudok z 18.5.2010 k sťažnosti č. 36552/02). Z doktríny materiálneho právneho štátu vyplýva požiadavka, aby sa súd vysporiadal s argumentmi strán, ktoré sú jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne a relevantné k veci. Za arbitrárne zaoberanie sa argumentmi možno označiť všeobecné konštatovanie súdu, že argumenty účastníka sú nesprávne alebo irelevantné, ak súd vôbec nevyvetlí alebo iba nedostatočne vysvetlí, prečo ich považuje za nesprávne alebo irelevantné. Čím dôkladnejšia a podrobnejšia je argumentácia účastníka konania, tým dôkladnejšia musí byť aj argumentácia súdu, ktorou predložené argumenty spochybňuje alebo vyvracia. Uvedené neznamena, že by rozhodujúci orgán bol povinný prijať argumentáciu strán, ale je vyjadrená požiadavka, aby vysvetlil, prečo túto argumentáciu neakceptoval. S uvedeným je úzko spätý i princíp kontradiktórnosti, ktorý nadobúda na význame práve v súvislosti s právnou argumentáciou strán. Nemožno akceptovať také rozhodnutia, ktoré právnou argumentáciu účastníkov vôbec neberú do úvahy. Žalovaný v 2. rade uvádza (bod 18.), že nespokojnosť strany s rozhodnutím nemožno stotožňovať s arbitrárnosťou rozhodnutia ani z toho vyvodzovať porušenie práva na spravodlivý proces, avšak žalobca tvrdí, že nesprávny procesný postup spočíval v nedostatku odôvodnenia, ktorého následkom je nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

6. Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že žalobca vo vyjadrení namietá, že judikatúra Najvyššieho súdu SR, rozsudok sp. zn. 3Sžrk 5/2017 zo dňa 30.05.2018 a rozsudok sp. zn. 3Sžrk 2/2018 zo dňa 27.06.2018, na ktoré poukázal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, sú „len rozhodnutia v obdobných veciach“, ktoré napadol ústavnými sťažnosťami. Žalovaný v 2. rade uviedol, že samotný žalobca priznáva, že tieto rozsudky sú skutočne „rozhodnutiami v obdobných veciach“ vo vzťahu k predmetu konania, teda tento fakt je možné pre toto konanie považovať za nespornú skutočnosť. Žalovaný v 2. rade v súvislosti s tvrdeniami žalobcu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 6/2017 zo dňa 06.03.2017 a uviedol, že z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vytvárajú právne záväznú rozhodovaciu prax, pokiaľ neboli inými rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR prekonané, resp. spochybnené, a to aj napriek tomu, že neboli publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR. Od záverov Najvyššieho súdu SR uvedených v rozsudkoch sp. zn. 3Sžrk 5/2017 a sp. zn. 3Sžrk 2/2018 podľa názoru žalovaného v 2. rade nebolo dôvodné sa v tomto súdnom konaní odchýliť, nakoľko tieto neboli doposiaľ prekonané, ani spochybnené inými rozhodnutiami a navyše ide o rozhodnutia v právne identických prípadoch, ako je toto súdne konanie. Tvrdenie, resp. domnienka žalobcu, že rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžrk 5/2017 a sp.zn. 3Sžrk 2/2018 sú len judikatúrou „v obdobných veciach“ a nie právnym záväzným názorom Najvyššieho súdu SR práve s poukazom na vyššie uvedené uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 6/2017 neobstojí. Rovnako nie je správne tvrdenie žalobcu v bode 3 vyjadrenia, že za ustálenú judikatúru na účely jej záväznosti možno považovať len rozhodnutia publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou predstavuje naplnenie požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, ktorý je vyjadrením k článku 2 odsek 2 základných princípov CSP. Rozsudok súdu prvej inštancie možno vzhľadom na vyššie uvedené označiť za súladný s ustálenou a záväznou judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Skutočnosť, že žalobca podal ústavné sťažnosti proti rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžrk 5/2017 a sp.zn. 3Sžrk 2/2018, nemá za následok, že závery Najvyššieho súdu SR uvedené v týchto rozhodnutiach sú arbitrárne, resp. k namietanému porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces skutočne došlo. Žalobca je známy práve tým, že využíva všetky dostupné opravné prostriedky na všetkých stupňoch a súdoch, v ktorých sa opakovane vyjadruje k tým istým skutočnostiam a k právnej stránke veci, o ktorej už bolo rozhodované. Uvedené konanie žalobcu môže vzbudzovať odôvodnené

pochybnosti, či nedochádza k zjavnému zneužitiu, resp. bezúspešnému uplatňovaniu práv. Žalobca vo vyjadrení tiež namieta, že Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp.zn. 3Sžrk 5/2017 a sp.zn.3Sžrk 2/2018 sa nevysporiadal s otázkou, či je s porušením predkupného práva spojená absolútna neplatnosť, relatívna neplatnosť kúpnej zmluvy, resp. či predkupné právo zostáva zachované aj voči nadobúdateľovi, v dôsledku čoho v nich nie sú riešené právne otázky podstatné pre súdne konanie. Žalobca tvrdí, že je potrebné, aby súd uviedol preskúmateľnú argumentáciu aj k týmto otázkam. Vyššie uvedené tvrdenia sú opäť len vyjadrením nespokojnosti žalobcu s výsledkom konania. Žalovaný v 2. rade zdôrazňuje, že túto nespokojnosť nemožno stotožňovať s arbitrárnosťou rozhodnutia a z nej vyvodzovať porušenie práva na spravodlivý proces. Žalobca si podľa názoru žalovaného v 2. rade neuvedomuje tú skutočnosť, že vyššie uvedené otázky, ktorými sa žalobca dookola zaoberá, boli vyriešené správnym súdnym konaním (resp. v správnom konaní a nadväzujúcom konaní o proteste prokurátora, ktoré mu predchádzalo) vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 11S 17/2016, v ktorom došlo k preskúmaniu rozhodnutia Okresného úradu Nitra č. Upo/13/2015-4/Br OU-NR-OOP-2016/003405-4 k Pd 214/15/4403-2 V5171/2015 zo dňa 13.01.2016 na základe správnej žaloby žalobcu. Okresný súd sa s konaním sp. zn. 11S 17/2016 oboznámil a do právoplatnosti jeho skončenia prerušil toto súdne konanie. Žalobca opomína, že tunajšie civilné konanie je konaním o určení vlastníckeho práva, pre ktoré je v súlade s § 137 písm. c) CSP charakteristické, že žalobca v žalobe musí tvrdiť existenciu alebo neexistenciu určitého práva za súčasnej existencie naliehavého právneho záujmu na tomto určení súdom. Žalobcovi ako strane v súdnom konaní zároveň vzniká povinnosť pravdivo a úplne uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Žalovaný v 2. rade zdôraznil, že žalobca žalovaný vlastnícke právo k pozemku v súdnom konaní nepreukázal, neunesol dôkazné bremeno a v podstate preukázať akým spôsobom vlastne vlastnícke právo k pozemku nadobudol, zjavne ani nemohol, keďže z dokazovania v súdnom konaní vyplynulo, že žalobca sa vlastníkom pozemku nikdy nestal, čo potvrdil výsledok konania sp. zn. 11S/17/2016. Ide pritom o taký závažný nedostatok, ktorý musí mať za následok to, že žalobca za žiadnych okolností nebude v spore u určenie vlastníckeho práva úspešný. A teda namiesto vyriešenia týchto základných otázok, ktoré sa týkajú súdneho konania (t.j. okrem iného preukázania nadobudnutia vlastníckeho práva) a ktoré sú podmienkou úspešnosti žalobcu, žalobca neustále (tak ako v doterajšom priebehu súdneho konania) sústreďuje svoju pozornosť na riešenie otázok, ktoré jednak nie sú predmetom konania a jednak už boli vyriešené v inom konaní sp. zn. 11S 17/2016. Žalobca tiež v bode 6. vyjadrenia poukazuje na doktrínu materiálneho právneho štátu, z ktorej odvodzuje požiadavku, aby sa súd vysporiadal s argumentmi strán, ktoré sú jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne a relevantné k veci. Žalobca opakovane zotrváva na tom, že rozsudok trpí vadou spočívajúcou v nedostatku odôvodnenia. Žalovaný v 2. rade s názorom žalobcu nesúhlasil a uviedol, že k argumentácii tohto druhu sa už vyjadril vo svojom vyjadrení k odvolaniu. Žalovaný v 2. rade poukázal aj na konštantnú judikatúru vo vzťahu k rozsahu odôvodnenia, v zmysle ktorej je povinnosťou súdu vyrovnáť sa so všetkými podstatnými a právne významnými skutkovými a právnymi skutočnosťami. Žalovaný v 2. rade bol názoru, že súd prvej inštancie si splnil vyššie uvedenú povinnosť v odôvodnení rozsudku a dostatočným spôsobom sa vysporiadal so skutkovými okolnosťami, relevantnou právnou úpravou, aj ustálenou a právne záväznou judikatúrou v danom prípade a poukázal na závery Najvyššieho súdu SR, ktoré boli prijaté v právne identických veciach.

7. Podľa § 470 ods.1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 470 ods.2 zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len CSP) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

9. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zákon zrušil OSP a ustanovil, že platí aj pre (dovtedy) začaté konania (princíp okamžitej aplikovateľnosti), keď účinky úkonov dovtedy učinенých podľa OSP zostávajú zachované.

10. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti

§ 363 CSP, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Predmetom konania je žaloba zo dňa 22.02.2016, ktorou sa žalobca domáhal (pôvodne len proti žalovanej v 1. rade) určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. L., obec L., okres G., zapísanej Okresným úradom G., katastrálny odbor na LV č. XXXX parc. reg. „C“ evidovanej na mape určeného operátu parc. č. XXXX, druh pozemku: orná pôda o výmere XXX m² na skutkovom základe, že dňa 17.06.2015 bola uzatvorená kúpna zmluva medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovanou ako predávajúcou. Návrh na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe predmetnej kúpnej zmluvy bol doručený Okresnému úradu Nitra, katastrálny odbor dňa 01.07.2015. Žalovaná od predmetnej kúpnej zmluvy odstúpila, odstúpenie od kúpnej zmluvy nezdôvodnila. Žalobca bol názoru, že na odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy neexistovali nielen zmluvné, ale ani zákonné dôvody. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení odôvodnil tým, že odstúpenie žalovanej od predmetnej kúpnej zmluvy je neplatné, žalovaná je aktuálne evidovaná ako vlastníka sporných nehnuteľností, žalobca je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností a právne postavenia žalobcu je bez požadovaného určenia neisté a jeho práva sú bez tohto určenia ohrozené (s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 56/2003). Žalobca v písomnom podaní zo dňa 22.06.2016 navrhol súdu prvej inštancie, aby pribral do konania na strane žalovanej ďalší subjekt - MH Invest, s.r.o. dôvodiť tým, že dňa 27.04.2016 nadobudla účinnosť kúpna zmluva medzi žalovanou a MH Invest, s.r.o. Pripojil kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi žalovanou a MH Invest, s.r.o. ohľadne spornej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie uznesením č. k.10C/114/2016-47 zo dňa 13.02.2017 pripustil, aby na strane žalovanej pristúpil do konania ďalší subjekt - MH Invest, s.r.o. Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení zo dňa 09.06.2017 k žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Namietal vady žaloby s poukazom na ustanovenie § 132 ods.1, 3 CSP, ako aj nepripojenie označených listinných dôkazov v žalobe (kúpnu zmluvu zo dňa 17.06.2015, povolenie vkladu do katastra nehnuteľností, odstúpenie od kúpnej zmluvy) a bol názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených nárokov. Uviedol, že súčasné znenie žaloby je neaktuálne, nedostatočné, keď žalobca nepreukázal svoje tvrdenia v žalobe, nijakým spôsobom neadresuje skutočnosť, že súčasným vlastníkom spornej nehnuteľnosti je žalovaný v 2. rade, ani nespochybňuje vlastnícke právo žalovaného v 2. rade ako súčasného vlastníka, ktoré vzniklo na základe právoplatného rozhodnutia správneho orgánu v dôsledku vyvlastnenia. Nie je zrejmé, na základe akého právneho dôvodu sa žalobca domáha požadovaného určenia, najmä voči žalovanému v 2. rade. Žalobný návrh je neurčitý, keďže sporná nehnuteľnosť nie je zapísaná na LV č. XXXX, ani nejde o ornú pôdu. Žaloba je nedôvodná, pretože žalovaný v 2. rade nadobudol spornú nehnuteľnosť vyvlastnením, t.j. na základe rozhodnutia správneho orgánu. Súčasný obsah (dôvody) žaloby smeruje len k otázke určenia neplatnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy, nie k určeniu vlastníckeho práva k pozemku voči žalovanému v 2. rade. Žalobca v žalobe nespochybnil právny titul, na základe ktorého žalovaný v 2. rade nadobudol spornú nehnuteľnosť, t.j. vyvlastnenie a nepreukázal ním uplatňovaný právny nárok. V danom prípade je nadobúdacím titulom rozhodnutie správneho orgánu a preto by prípadný určovací rozsudok v tejto veci de facto spochybnil zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tú však môžu posudzovať iba sudy v rámci správneho súdnictva. Žalobca písomným podaním zo dňa 10.07.2017 (v znení opravy zmeny žaloby zo dňa 23.11.2017) navrhol súdu prvej inštancie, aby pripustil zmenu žaloby tak, že súd určuje, že žalobca bol výlučným vlastníkom pozemku reg. „C“ v kat. úz. L., obec L., okres G., s parc. č. XXXX ostatné plochy o výmere XXX m² ku dňu jeho vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 18.08.2016 Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky, č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy zo dňa 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. Dôvodil tým, že na základe kúpnej zmluvy č. 30203/4715/2015/Lužianky/007/3407 uzatvorenej medzi žalovaným v 2. rade ako kupujúcim a žalovanou v 1. rade ako predávajúcou, bol žalovaný v 2. rade zapísaný ako vlastníka spornej nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Na základe kúpnej zmluvy č. 20160027 uzatvorenej medzi žalovaným v 2. rade ako predávajúcim a MH Invest II., s.r.o. ako kupujúcim, bola spoločnosť MH Invest II., s.r.o. zapísaná ako vlastníka spornej nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Právoplatnosťou rozhodnutia Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 zo dňa

18.08.2016 došlo okrem iného k vyvlastneniu spornej nehnuteľnosti v prospech spoločnosti MH Invest, s.r.o. a náhrada za vyvlastnenie spornej nehnuteľnosti má byť uložená podľa rozhodnutia do úschovy na Okresnom súde v Nitre. Rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím MDVaRR SR, odbor štátnej správy zo dňa 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. S poukazom na ustanovenie § 6 ods.6 zákona č. 282/2015 Z.z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžp/20/2013 zo dňa 03.12.2013 uviedol, že vyvlastnenie je považované za originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, keď vlastnícke právo vyvlastniť neodvodzuje od vlastníckeho práva vlastníka vyvlastňovanej veci, ide teda o prechod vlastníckeho práva na základe rozhodnutia štátneho orgánu, nie o jeho prevod (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.12.2013 sp.zn. Sžp/20/2013). Vyvlastňovacie konanie v zmysle vyššie citovaného zákona predpokladá situáciu, keď vlastnícke právo vyvlastňovaného (MH Invest II., s.r.o.) je pochybné a v skutočnosti bude vyvlastňované vlastnícke právo iného subjektu (žalobcu). Žalobca bol názoru, že zmluva je platná a na jej základe nadobudol vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti, považoval následné prevody pozemku zo žalovanej v 1. rade na žalovaného v 2. rade a zo žalovaného v 2. rade na MH Invest II., s.r.o. za nulitné pre ich rozpor so zásadou nemo plus iuris transfere ad alium potest uam ipse habet. Vzhľadom na zápis informatívnej poznámky o súdnom konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je vylúčené, aby ktorýkoľvek z nadobúdateľov spornej nehnuteľnosti bol dobromyseľný. Žalobca bol názoru, že rozhodnutím o vyvlastnení bolo vyvlastnené jeho vlastnícke právo k pozemku, nie vlastnícke právo MH Invest II., s.r.o., teda náhrada za vyvlastnenie má byť vyplatená žalobcovi a pre vyplatenie náhrady za vyvlastnenie musí preukázať, že bolo vlastníkom spornej nehnuteľnosti ku dňu vyvlastnenia, teda že vyvlastnené bolo jeho vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti, nikoho iného. Túto skutočnosť môže preukázať jedine určujúcim rozsudkom súdu a bez takéhoto určenia sa jeho právne postavenie ohľadne vyplatenia náhrady za vyvlastnenie pozemku stáva ohrozeným a neistým. Touto skutočnosťou preukazuje naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k pozemku s tým, že zmenenou žalobou sa domáha určenia, že bol vlastníkom pozemku ku dňu vyvlastnenia na základe rozhodnutia. Ak súd rozhodne, že žalobca bol vlastníkom pozemku ku dňu vyvlastnenia pozemku rozhodnutím, bude takýto rozsudok jediným rozhodujúcim podkladom pre rozhodnutie Okresného úradu Nitra o tom, komu náhradu za vyvlastnenie pozemku vyplatí s poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/31/2011, sp.zn. 5Cdo/136/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 2Cob/344/2012, nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 137/08. Žalobca pripojil k návrhu na zmenu žaloby kúpnu zmluvu zo dňa 17.06.2015 uzatvorenú medzi žalovanou v 1. rade a žalobcom, kúpnu zmluvu zo dňa 26.02.2016, účinnú dňa 27.04.2016 uzatvorenú medzi žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade, kúpnu zmluvu zo dňa 21.06.2016, účinnú dňa 22.06.2016 uzatvorenú medzi žalovaným v 2. rade a MH Invest II., s.r.o., Rozhodnutie o vyvlastnení Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 zo dňa 18.08.2016, Rozhodnutie MDVaRR SR, odbor štátnej stavebnej správy zo dňa 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/114/2016-133 zo dňa 11.12.2017 pripustil zmenu žaloby a konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 11S/37/2016. Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení k zmene žaloby navrhol žalobu ako nedôvodnú odmietnuť, resp. zamietnuť. Uviedol, že považuje žalobu za nedôvodnú a zmatečnú. Namietal, že žalobca nepreukázal, neoznačil právny dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva, na základe ktorého sa údajne mal stať vlastníkom pozemku. Bez preukázania nadobudnutia vlastníckeho práva nemôže byť žalobca v žalobe o určení existencie jeho vlastníckeho práva úspešný. Žalobca podal žalobu výlučne z dôvodu odstúpenia žalovaného od kúpnej zmluvy zo dňa 17.06.2015, ktoré nie je súčasťou spisu. Žalobca sa nezmieňuje o rozhodujúcich skutočnostiach, najmä o tom, že vo vzťahu k prevádzanému pozemku na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17.06.2015 došlo k porušeniu zákonného predkupného práva podľa zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov, že napriek tejto skutočnosti Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor rozhodol o povolení vkladu v konaní č. V XXXX/XXXX dňa 31.07.2015, že Okresná prokuratúra Nitra podala proti rozhodnutiu o povolení vkladu protest prokurátora č. PD 214/15/4403 -2 zo dňa 15.10.2015, že Okresný úrad, katastrálny odbor protestu prokurátora vyhovel a rozhodnutie o povolení vkladu zrušil dňa 02.11.2015, ani že Okresný úrad, katastrálny odbor, odbor opravných prostriedkov ako odvolací orgán rozhodnutie o zrušení povolenia vkladu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol. Žalobca v žalobe a v spore vedome neuviedol, že na základe ním podanej správnej žaloby zo dňa 22.02.2016 bolo na Krajskom súde v Nitre vedené konanie pod sp. zn. 11S/17/2016 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o potvrdení, Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 11.04.2018 správnu žalobu zamietol, právoplatne dňa 12.06.2018, ktorý rozsudok potvrdzuje, že žalobca nikdy nebol vlastníkom pozemku, keďže absentuje spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku. Žalovaný poukázal na obdobné

konanie žalobcu vedené na Krajskom súde v Nitre sp.zn. 15S/5/2016, v ktorom žalobca ako sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť proti rozsudku a Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 18.05.2018 sp. zn. 6Sžrk/3/2018 kasačnú sťažnosť zamietol. Predmetný pozemok bol vyvlastnený v prospech žalovaného v 2. rade na základe rozhodnutia o vyvlastnení, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím MDVaRR SR odbor štátnej stavebnej správy zo dňa 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. Skutočnosť, že došlo k vyvlastneniu a teda k originárnemu nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaného v 2. rade a ktorú zhodne uvádza ak žalobca, je potrebné v zmysle § 151 ods.1 CSP považovať za nesporné skutkové tvrdenie, teda za nespornú skutočnosť. Z uvedeného dôvodu nemôže byť akékoľvek rozhodnutie o určení vlastníckeho práva k pozemku vydané v tomto súdnom konaní podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností, bez ďalšieho posudzovania rozhodovania o vyvlastnení. Samotné vyvlastnenie je možné napádať prioritne v správnom konaní, či správnom súdnom konaní, nie civilnou žalobou, okrem iného petit uvedený v žalobe, ani po pripustení zmeny žaloby nie je súladný s aktuálnym zápisom v katastri nehnuteľností. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca neodvodzuje svoje vlastnícke právo od žiadneho právny poriadkom predpokladaného spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva, ani nijako nespochybňuje vlastnícke právo aktuálneho vlastníka, žaloba je zjavne nedôvodná, zmätočná. V súvislosti so zmenou žaloby, ktorú zmenu súd prvej inštancie pripustil uviedol, že v zmysle rozhodovacej praxe súdov SR nemožno rozsudkom určiť vlastnícke právo do minulosti, keďže takýto výrok nie je v súlade s ustanovením § 137 psím. c) CSP v nadväznosti na § 217 ods.1 CSP. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 9Co/494/2915, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/26/2007 zo dňa 16.12.2007 a sp. zn. 1Cdo/91/2006 zo dňa 01.11.2007. Bol názoru, že zmena žaloby nemala byť pripustená z dôvodov, že žalovaný v 2. rade stráca pasívnu vecnú legitímáciu, keďže táto mu už nevyplýva z titulu evidovaného vlastníctva v danom čase (ku dňu rozhodnutia o vyvlastnení), žalobca nezdôvodnil pasívnu legitímáciu žalovaného v 2. rade v zmene žaloby, zmena žaloby úplne mení skutkový základ predmetnej veci, keď pred zmenou žaloby bolo predmetom konania aktuálne vlastníctvo žalobcu k pozemku, kde sa tvrdenia a dokazovanie sústredilo na preukázanie/vyvrátenie aktuálneho zapísaného vlastníka, resp. aktuálneho vlastníctva žalobcu a po zmene žaloby sa argumentácia a dokazovanie bude sústreďovať na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, príp. spoločnosťou MH Invest II. do minulosti. Žalobca v zmene žaloby sám uviedol, že účelom zmeny žaloby je v konečnom dôsledku určiť, komu má byť vyplatená náhrada za vyvlastnenie pozemku a do úvahy prichádzajú dva subjekty a to žalobca alebo spoločnosť MH Invest II., .s.r.o., teda možno uvažovať, či v skutočnosti nejde o tzv. žalobu na plnenie, zároveň MH Invest II. bola posledným vlastníkom evidovaným pozemku. Po zmene žaloby nie je vyriešená otázka pasívnej legitímácie subjektov zo strany žalobcu, z toho dôvodu nemôže byť daný ani naliehavý právny záujem žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že žaloba a zmena žaloby sa okrem totožnosti predmetu vlastníctva pozemku v iných skutočnostiach, okolnostiach (spôsoboch nadobudnutia vlastníckeho práva, právnych tituloch, osôb, času a pod.) nezhoduje a preto ani výsledky doterajšieho konania nie sú a nemôžu byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa § 137 písm. c) CSP (resp. § 80 písm. c) OSP) v prípade žaloby, ani v prípade zmeny žaloby. Zo žaloby, ako aj zmeny žaloby je zrejmé, že žalobcovi v podstate išlo o vyplatenie náhrady za vyvlastnenie, nie o určenie aktuálneho vlastníckeho práva, ani o určenie jeho vlastníctva do minulosti, ani spochybnenie vyvlastnenia. Žalobca uznáva, že účelom konania je vyplatenie náhrady za vyvlastnenie pozemku. Uvedené preukazujú aj ďalšie tvrdenia žalobcu aj v zmene žaloby, keď uvádza, že žalovaný v 2. rade nadobudol vlastnícke právo originárnym spôsobom -vyvlastnením, avšak žalobca považuje ostatné prevody po kúpnej zmluve zo dňa 17.06.2015 a pred vyvlastnením za nulitné, preto náhrada má byť vyplatená žalobcovi. Žalobca nemá a nemôže mať naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k pozemku, keďže ani nespochybňuje aktuálneho vlastníka, ani rozhodnutie o vyvlastnení, nepreukázal nadobudnutie jeho vlastníckeho práva, ergo z vykonaného odkazovania vyplýva, že vlastníkom pozemku sa nikdy nestal. Takisto žalobca nemá ani naliehavý právny záujem na prípadnom určení vlastníckeho práva do minulosti, t.j. k času vyvlastnenia, pretože neexistuje všeobecne naliehavosť právneho záujmu na určení vlastníctva do minulosti a nie je splnená podmienka pasívnej legitímácie žalovaných v konaní, zároveň určenie vlastníckeho práva by samo o sebe nevyriešilo spornosť práva žalobcu na vyplatenie náhrady za vyvlastnenie, keďže v jeho prípade sú nevyhnutné skôr žaloby na plnenie, ako aj právne prostriedky vyplývajúce zo správneho konania a pod. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 112/2004 zo dňa 01.11.2006. Petit žaloby nemá oporu v argumentácii žalobcu, je nepodložený a nemôže vyriešiť žalobcovu neistotu ohľadom vyplatenia náhrady za vyvlastnenie. V predmetnej žalobe absentuje a žalobca nepreukázal jeho naliehavý právny záujem na určení jeho vlastníckeho práva do minulosti (či príp. vyplatenia náhrady za vyvlastnenie), preto je potrebné pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobu, ako aj zmenu

žalobu odmietnuť, resp. zamietnuť. Žalovaný v 2. rade zároveň poukázal na rozhodovaciu prax súdu prvej inštancie v obdobných veciach a to uznesenia Okresného súdu Nitra sp. zn. 25C/359/29016-84 zo dňa 19.01.2018, sp. zn. 25C/385/2016-89 zo dňa 13.12.2017, sp. zn. 12C/127/2016-160 zo dňa 05.12.2017, rozsudky v konaní sp.zn. 25C/385/2016, 25C/359/2016, 12C/1227/2016. Na nariadenom pojednávaní dňa 10.10.2018 žalobca trval na podanej žalobe, uviedol, že žalobca nadobudol spornú nehnuteľnosť na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17.06.2015, kúpna zmluva je platná, pretože v čase jej uzavretia vyplatil žalovanej kúpnu cenu, ktorá bola obvyklá. Nemal vedomosť o skutočnosti, že pôda bude ponúknutá investorovi. Dal do pozornosti súdu prvej inštancie judikát R 86/2001 a rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 6Co/25/2015. Ďalej uviedol, že zložením finančných prostriedkov do úschovy súdu v konaní sp.zn. 12U/4/2016 došlo k splneniu záväzku vyvlastníteľa a pre vydanie finančnej náhrady z úschovy je podstatné vyriešenie otázky vlastníctva ku dňu vyvlastnenia. Účastníci musia byť subjektmi právneho vzťahu, ktorý má byť určený, nakoľko pôvodná kúpna zmluva bola uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade. Žalobca nemá žiadny účinný prostriedok, ako sa domôcť vydania finančných prostriedkov. Žalovaná v 1. rade vo výpovedi uviedla, že 17.06.2015 so žalobcom podpísali kúpnu zmluvu, cenu nehnuteľnosti si nezisťovala, nevedela, či kúpna cena 330 eur bola obvyklá, nikto ju nedonútil kúpnu zmluvu uzatvoriť, dňa 23.06.2015 vyšlo najavo, že štát má predkupné právo, nepamätá si, či odstúpila od kúpnej zmluvy, kúpnu cenu 330 eur nevrátila, je pripravená ju vrátiť. MH Invest jej následne vyplatil vyše 9 300 eur. Žalovaný v 2. rade navrhol vo veci rozhodnúť v súlade s jeho vyjadreniami k žalobe. Následne súd prvej inštancie vydal napadnutý rozsudok.

13. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázkach právneho posúdenia veci sporných otázok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pasívnej vecnej legitímácie žalovaných v 1. a 2. rade, dôvodnosti žaloby zaujal právny názor s poukazom na ustanovenia § 132 ods.1, § 133 ods.2, § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 6 ods.6 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže žalobcovi nejde o zmenu zápisu vlastníka v katastri nehnuteľností, ale o vyplatenie náhrady za vyvlastnenie, ktorá bola na základe rozhodnutia správneho orgánu zložená do úschovy súdu (§ 6 ods.6 zákona č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov), táto náhrada bola prijatá súdom, preto žalobca nemôže žalovať o splnenie povinnosti, táto náhrada doposiaľ nebola vyplatená a určenie jej príjemcu je závislé od výsledku tohto súdneho konania. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný v konaní (ktorá skutočnosť nebola v konaní sporná). Žalovaní v 1. a 2. rade, sú pasívne vecne legitimovaný v konaní (ktorá skutočnosť bola v konaní sporná) s poukazom na zápis poznámky o tomto súdnom konaní v katastri nehnuteľností, ktorý zápis poznámky do katastra nehnuteľností žalobca navrhol súčasne s podaním žaloby vo veci (§ 228 ods.2 CSP). Súd prvej inštancie žalobu žalobkyne posúdil ako nedôvodne podanú dôvodiac tým, že o rozhodnutí Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v konaní sp. zn. V 5171/2015 zo dňa 23.07.2015, s právnymi účinkami vkladu dňa 23.07.2015, na základe kúpnej zmluvy č. 2015/6/C18 zo dňa 17.06.2015 (v znení dodatku č. 1 zo dňa 17.07.2015) uzatvorenej medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovanou v 1. rade ako predávajúcou, na základe protestu Okresnej prokuratúry Nitra zo dňa 23.07.2015 pod č. PD 214/15/4403 -2 zo dňa 15.10.2015, správny orgán prvého stupňa v správnom konaní pod č. UP 33/2015-7 dňa 02.11.2015 protestu vyhovel a rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností zo dňa 23.07.2015 zrušil. Na základe odvolania žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 02.11.2015 vo veci rozhodol Okresný úrad Nitra, ktorý rozhodnutím č. Upo/13/2015-4/Br OU-NR-OOP-2016/003405-4 k Pd 214/15/4403-2 V5171/2015 zo dňa 13.01.2016 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie správneho orgánu zo dňa 02.11.2015 potvrdil. Krajský súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 11S/17/2016 správnu žalobu žalobcu proti vyššiemu uvedenému rozhodnutiu Okresného úradu Nitra č. Upo/13/2015-4/Br OU-NR-OOP-2016/003405-4 k Pd 214/15/4403-2 V5171/2015 zo dňa 13.01.2016 rozsudkom č. k. 11S/17/2016 - 171 zo dňa zo dňa 11.04.2018 zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu Nitra č. k. 11S/17/2016 - 171 zo dňa zo dňa 11.04.2018 v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie právoplatne nerozhodol. V konaní nebola sporná skutočnosť, že pred rozhodnutím správneho orgánu o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17.06.2015, vzniklo zákonné predkupné právo štátu k predmetnej nehnuteľnosti dňa 08.07.2015, keď je všeobecne známe, že vláda Slovenskej republiky uznesením zo

dňa 8.7.2015 č. 401/2015 schválila návrh na vydanie osvedčenia o významnej investícii a stavba sa týka aj predmetnej nehnuteľnosti. Okresnému úradu Nitra bola 22.07.2015 doručená žiadosť Ministerstva hospodárstva SR z 20.07.2015 o zápis predkupného práva štátu, prílohou ktorej bol uvedený zoznam pozemkov podľa katastrálnych území, na ktorých je potrebné vykonať zápis predkupného práva štátu a osvedčenie o tom, že stavba "Vybudovanie strategického parku" je významnou investíciou a jej uskutočnenie je vo verejnom záujme. Uvedená žiadosť bola zaevidovaná pod sp. zn. Z 5113/2015. Zmluvná voľnosť žalovanej v 1. rade ako vlastníčky predmetnej nehnuteľnosti, ku ktorej sa viazalo zákonné predkupné právo štátu (§ 3 ods.5 zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov) bola obmedzená priamo zo zákona a žalovaná v 1. rade ako vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti bola povinná v prípade jej zamýšľaného predaja, túto prednostne ponúknuť na kúpu štátu. Keďže plnenie dohodnuté v kúpnej zmluve zo dňa 17.06.2015 sa stalo po vzniku kúpnej zmluvy dodatočne právne nemožné, povinnosť žalovanej v 1. rade plniť zanikla (§ 575 ods.1 Občianskeho zákonníka), tým zanikol aj tento záväzok. Keďže záväzok z kúpnej zmluvy zo dňa 17.06.2015 zanikol pred rozhodnutím správneho orgánu o návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, nemohol žalobca na základe kúpnej zmluvy zo dňa 17.06.2015 nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti, preto nemohol byť ani jej vlastníkom ku dňu vyvlastnenia predmetnej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie v tomto právnom názore poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v o obdobných veciach sp.zn. 6Sžrk/3/2018, sp.zn. 3Sžrk/2/2018, sp.zn. 3Sžrk/5/2017.

14. Odvolací súd uvádza, že predmetom konania je po pripustení zmeny žaloby nárok žalobcu, ktorým sa domáhal, aby súd určil, že žalobca bol výlučným vlastníkom pozemku reg. „C“ v kat. úz. L., obec L., okres G., s parc. č. XXXX ostatné plochy o výmere XXX m² ku dňu jeho vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 18.08.2016 Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky, č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy zo dňa 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bolo nesporne preukázané, že dňa 17.06.2015 bola uzatvorená kúpna zmluva č. 2015/6/C18 (v znení dodatku č. 1 zo dňa 17.07.2015) medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovanou v 1. rade ako predávajúcou predmetom ktorej bola predmetná sporná nehnuteľnosť. Je všeobecne známa tá skutočnosť, že vláda Slovenskej republiky uznesením z 8.7.2015 č. 401/2015 schválila návrh na vydanie osvedčenia o významnej investícii a stavba sa týka aj predmetnej nehnuteľnosti. Okresnému úradu Nitra bola 22.07.2015 doručená žiadosť Ministerstva hospodárstva SR z 20.07.2015 o zápis predkupného práva štátu, prílohou ktorej bol uvedený zoznam pozemkov podľa katastrálnych území, na ktorých je potrebné vykonať zápis predkupného práva štátu a osvedčenie o tom, že stavba "Vybudovanie strategického parku" je významnou investíciou a jej uskutočnenie je vo verejnom záujme. Uvedená žiadosť bola zaevidovaná pod sp. zn. Z 5113/2015. O rozhodnutí Okresného úradu Nitra, katastrálneho odboru o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v konaní sp. zn. V 5171/2015 zo dňa 23.07.2015, s právnymi účinkami vkladu dňa 23.07.2015, na základe kúpnej zmluvy č. 2015/6/C18 zo dňa 17.06.2015 (v znení dodatku č. 1 zo dňa 17.07.2015) uzatvorenej medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovanou v 1. rade ako predávajúcou, na základe protestu Okresnej prokuratúry Nitra zo dňa 23.07.2015 pod č. PD 214/15/4403 -2 zo dňa 15.10.2015, správny orgán v správnom konaní pod č. UP 33/2015-7 dňa 02.11.2015 protestu vyhovel a rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností zo dňa 23.07.2015 zrušil. Na základe odvolania žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 02.11.2015 vo veci rozhodol Okresný úrad Nitra, ktorý rozhodnutím č. Upo/13/2015-4/Br OU-NR-OOP-2016/003405-4 k Pd 214/15/4403-2 V5171/2015 zo dňa 13.01.2016 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie správneho orgánu zo dňa 02.11.2015 potvrdil. Krajský súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 11S/17/2016 správnu žalobu žalobcu proti vyššiemu uvedenému rozhodnutiu Okresného úradu Nitra č. Upo/13/2015-4/Br OU-NR-OOP-2016/003405-4 k Pd 214/15/4403-2 V5171/2015 zo dňa 13.01.2016 rozsudkom č. k. 11S/17/2016 - 171 zo dňa 11.04.2018 zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu Nitra č. k. 11S/17/2016 - 171 zo dňa 11.04.2018 v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie právoplatne nerozhodol. Žalovaná v 1. rade ako predávajúca (po podaní žaloby v danej právnej veci dňa 22.02.2016) uzavrela s MH Invest, s.r.o. ako kupujúcim (žalovaný v 2. rade) kúpnu zmluvu č. 30203/4715/2015/Lužianky/007/3407 dňa 26.02.2016 (dátum účinnosti dňa 27.04.2016), predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k predmetnej spornej nehnuteľnosti. MH Invest, s.r.o. (žalovaný v 2. rade) ako predávajúci uzavrel

s MH Invest II., s.r.o. ako kupujúcim kúpnu zmluvu č. 20160027 dňa 21.06.2016 (dátum účinnosti dňa 22.06.2016), predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k predmetnej spornej nehnuteľnosti. Okresný úrad Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím zo dňa 18.08.2016 č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 rozhodol o vyvlastnení vlastníckeho práva vlastníkovi MH Invest II., s.r.o. k predmetnej spornej nehnuteľnosti v prospech spoločnosti MH Invest, s.r.o. pre stavbu "Vybudovania strategického parku", kat. úz. M., J., V., L., J., Y. s tým, že časť náhrady za vyvlastnenie uhradí spoločnosť MH Invest, s.r.o. na účet MH Invest II., s.r.o. a časť zloží vyvlastniteľ do úschovy na súde z dôvodu, že nebolo právoplatne skončené konanie na súde, ktorého predmetom je vlastníctvo vyvlastňovaného pozemku (predmetnej spornej nehnuteľnosti). Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu zo dňa 18.08.2016 odvolanie, ktoré Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/640203/To zamietlo. Na Okresnom súde v Nitre sa vedie konanie pod sp.zn.12U/4/2016 v ktorom MH Invest, s.r.o. ako vyvlastniteľ podal návrh súdu na prijatie do úschovy náhrady za vyvlastnenie spornej predmetnej nehnuteľnosti, ktorú súd prijal. Výlučným vlastníkom predmetnej spornej nehnuteľnosti je aktuálne podľa výpisu z katastra nehnuteľností čiastočný výpis z LV č. XXXX Jaguar Land Rover Slovakia s.r.o.

15. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods.1 písm. b), f), h) CSP.

16. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

17. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, alebo predpokladom „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany, či prostriedkami procesného útoku.

18. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 389 ods.1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia 389 ods.1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Povinnosť súdov rozhodnutie odôvodniť v súlade s vyššie citovaným ustanovením je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z článku 36 a nasledujúcich Listiny základných práv a slobôd, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

19. Pod porušením práva na spravodlivý proces je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom

svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/141/2017 z 30. 08. 2018). Právo na spravodlivý proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom Z práva na spravodlivý súdny proces alebo pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia NS SR sp. zn. 1ECdo 10/2014, 3Cdo 146/2013). Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať taktó aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. V súvislosti s námietkou odvolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko prijaté na rokovaní Občiansko-právneho kolégia NS SR, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 2/2016, možno aplikovať na odvolacie konanie, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí práva na spravodlivý súdny proces, pre ktorú by musel odvolací súd napadnutý rozsudok zrušiť.

21. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

22. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

23. Podľa § 137 písm. c) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu

24. Ustanovenie § 137 písm. c) CSP vychádza z doterajšieho ustanovenia § 80 písm. c) OSP, no s obmedzením, podľa ktorého naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Z hľadiska procesného je základným predpokladom úspešnosti žaloby o určenie skutočnosti, že žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Existenciu naliehavého právneho záujmu musí v konaní preukázať žalobca, pričom naliehavý právny záujem musí existovať (byť preukázaný) nielen v čase začatia konania, ale aj v čase, kedy bol rozsudok súdu vyhlásený. Nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je dôvodom na zamietnutie žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal vecou v jej merite (tento nedostatok bráni zaoberať sa vecou z hľadiska opodstatnenosti uplatneného nároku).

25. Do 30. júna 2016 bolo podľa § 80 O.s.p. možné žalobou uplatniť, aby sa rozhodlo najmä a/ o osobnom stave (o rozvede, o neplatnosti manželstva, o určení, či tu manželstvo je alebo nie je, o určení rodičovstva, o osvojení, o spôsobilosti na právne úkony, o vyhlásení za mŕtveho); b/ o splnení povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva; c/ o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Právny záujem, ktorý bol podmienkou prípustnosti takejto určovacej žaloby, musel byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu išlo o posúdenie, či podaná žaloba predstavuje vhodne (účinne a správne zvolený) procesný nástroj ochrany žalobcovho práva, ktorým sa môže dosiahnuť odstránenie spornosti alebo neistoty práva. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 91/2006 konštatoval, že nedostatok naliehavého právneho záujmu „predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací návrh nemôže obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu návrhu“ (podobné závery vyjadril najvyšší súd tiež v rozhodnutiach sp. zn. 3 Cdo 240/2006, 1 Cdo 13/2010, 3 Cdo 56/2011, 1 Cdo 324/2014, 3 Cdo 887/2015, 5 Cdo 345/2015, 8 Cdo 26/2016). Aj ústavný súd zaujal názor, podľa ktorého ak všeobecný súd dospeje k záveru, že naliehavý právny záujem nie je daný, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa ďalej nezaoberá (II. ÚS 137/08).

26. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 80 písm. c) OSP, musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov; ak však určovacia žaloba vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov sporu, je prípustná aj napriek tomu, že je možná (prípadne) aj iná žaloba (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 40/1996). Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie). (Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 6. decembra 2012, sp. zn. 5 Cdo 31/2011).

27. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovanom pod R 22/2017 sp. zn. 5Cdo 548/2015 naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (§ 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku) nie je daný, ak sa petit žaloby, jej skutkové tvrdenia a právne hodnotenie neviažu na odstránenie konkrétnej spornosti žalobcom uplatneného práva.

28. Určovacou žalobou môže byť určené len jestvovanie práva, príp. právneho vzťahu existujúceho ku dňu vyhlásenia rozsudku. Obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulé, ani do budúcnosti (pozri rozhodnutie NS SR 2Cdo 32/98, 2Cdo 131/06). Z tohto pravidla judikatúra pripúšťa aj výnimky, a to v podobe žalôb o určenie, že určitá osoba bola ku dňu smrti vlastníkom, resp. že určitá vec patrí do dedičstva (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 26/07, 3Cdo 44/08).

29. Skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Pred preskúmaním uplatňovaného nároku je vždy súd povinný zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca odvodzuje svoje subjektívne práva.

30. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil potiaľ, pokiaľ žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom. Odvolací súd však na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k tomu právnomu záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 137 písm. c) CSP) a keďže nedostatok naliehavého právneho záujmu predstavuje samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý určovací návrh nemôže obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho vedie k zamietnutiu žaloby, vecnou stránkou podanej určovacej žaloby sa ďalej nezaoberal, teda tento nedostatok potom bránil odvolaciemu súdu zaoberať sa vecou z hľadiska opodstatnenosti uplatneného nároku. Odvolací súd zdôrazňuje, že naliehavý právny záujem, resp. jeho existencia či neexistencia v konkrétnom prípade, je procesným predpokladom prípadnej úspešnosti, či neúspešnosti určovacej žaloby, t.j. nie je podmienkou dôvodnosti žaloby, resp. jej hmotnoprávneho posúdenia.

31. Odvolací súd v danej právnej pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v žalobe žalobcu posudzoval, či žaloba žalobcu je vhodným procesným nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie.

32. Odvolací súd uvádza, že po zmene žaloby je predmetom sporu nárok žalobcu, ktorým sa domáhal, aby súd určil, že žalobca bol výlučným vlastníkom pozemku reg. „C“ v kat. úz. L., obec L., okres G., s parc. č. XXXX ostatné plochy o výmere XXX m² ku dňu jeho vyvlastnenia na základe rozhodnutia o vyvlastnení zo dňa 18.08.2016 Okresného úradu Nitra, odbor výstavby a bytovej politiky, č. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 v spojení s rozhodnutím Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, odbor štátnej stavebnej správy zo dňa 10.10.2016 č. 24929/2016/B624-SV/64203/To. Žalobca v spore tvrdil, že kúpna zmluva č. 2015/6/C18 zo dňa 17.06.2015 (v znení dodatku č. 1 zo dňa 17.07.2015) uzatvorená medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovanou v 1. rade ako predávajúcou predmetom ktorej bola predmetná sporná nehnuteľnosť, je platná, táto je titulom nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k predmetnej spornej nehnuteľnosti, že následné prevody predmetnej spornej nehnuteľnosti (po začatí sporu) zo žalovanej v 1. rade na žalovaného v 2. rade a zo žalovaného v 2. rade na MH Invest II., s.r.o. sú nulité, že rozhodnutím o vyvlastnení bolo vyvlastnené jeho vlastnícke právo k predmetnej spornej nehnuteľnosti, nie vlastnícke právo MH Invest II., s.r.o., že náhrada za vyvlastnenie má byť vyplatená žalobcovi, že pre vyplatenie náhrady za vyvlastnenie musí preukázať, že bol vlastníkom predmetnej spornej nehnuteľnosti ku dňu vyvlastnenia.

33. V danej právnej veci nie je sporné, že žalobca uzavrel so žalovanou v 1. rade kúpnu zmluvu ohľadne predmetnej spornej nehnuteľností č. 2015/6/C18 zo dňa 17.06.2015 (v znení dodatku č. 1 zo dňa 17.07.2015). Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvná voľnosť žalovanej v 1. rade ako vlastníčky predmetnej spornej nehnuteľnosti, ku ktorej sa viazalo zákonné predkupné právo štátu (§ 3 ods.5 zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov) bola obmedzená priamo zo zákona a žalovaná v 1. rade ako vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti bola povinná v prípade jej zamýšľaného predaja túto prednostne ponúknuť na kúpu štátu. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobnej veci sp. zn. 6Sžrk/3/2018 zo dňa 18.05.2018 totiž tiež vyplýva, že neprihliadnutie okresného úradu v konaní o povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na existenciu predkupného práva štátu podľa § 3 ods.5 zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov obmedzujúceho zmluvnú voľnosť povinného z tohto predkupného práva pri zamýšľanom prevode dotknutej nehnuteľnosti, ako na skutočnosť, ktorá má vplyv na povolenie vkladu, je v rozpore s účelom a cieľmi zákona č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov a

porušením § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona, uvedené platí aj vtedy, ak predkupné právo štátu vzniklo až po uzavretí kúpnej zmluvy, ktorá je predmetom konania o povolení vkladu, keď okresný úrad je povinný skúmať, či po uzavretí zmluvy do rozhodnutia o povolení vkladu nenastali skutkové a právne zmeny, ktoré bránili vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Odvolací súd v tomto právnom názore poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach sp. zn. 3Sžrk/2/2018, sp. zn. 3Sžrk/5/2017, v ktorých bol potvrdený vyššie uvedený právny názor.

34. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu s poukazom na skutkové zistenia súdu prvej inštancie sa v danej právnej veci súd prvej inštancie odklonil od všeobecnej charakteristiky pojmu „naliehavý právny záujem“ a od právnych záverov vyjadrených vo vyššie označených rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a predpoklady pre posúdenie dôvodnosti použitia určovacej žaloby si z hľadiska existencie naliehavého právneho záujmu v zmysle ustanovenia § 137 písm. c) CSP vložil odlišne. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd dospel v danej právnej veci k záveru, že naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení nemôže byť daný, pretože by nedošlo k zmene vlastníka predmetnej spornej nehnuteľnosti, ktorý je aktuálne zapísaný na liste vlastníctva. Žalobca sa takého určení po zmene žaloby ani nedomáhal, keďže sa domáhal určení vlastníckeho práva k predmetnej spornej nehnuteľnosti ku dňu vyvlastnenia predmetnej spornej nehnuteľnosti a s poukazom na vyššie uvedené dôvody žalobca v danej právnej veci v skutočnosti nesledoval určenie vlastníckeho práva k predmetnej spornej nehnuteľnostiam, žalobou sledoval vyplatenie náhrady za vyvlastnenú spornú predmetnú nehnuteľnosť, teda preukázanie v konaní o úschove, že je oprávnenou na vyplatenie náhrady za vyvlastnenú predmetnú spornú nehnuteľnosť. Niet sporu o tom, že v čase vyvlastnenia predmetnej spornej nehnuteľnosti nebolo vedené vlastnícke právo žalobcu k predmetnej spornej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností na základe právoplatného rozhodnutia správneho (katastrálneho) orgánu. Žalobca sa potom ani nemohol považovať ku dňu vyvlastnenia predmetnej spornej nehnuteľnosti za vlastníka predmetnej spornej nehnuteľnosti, ktorému by bola vyvlastnená predmetná sporná nehnuteľnosť. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 133 ods.2 Občianskeho zákonníka, ktoré zákonné ustanovenie upravuje osobitný režim nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, keďže v prípade nehnuteľnosti vecnoprávne účinky zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nastávajú až zápisom do príslušného verejného registra (do katastra nehnuteľností). Žalobca sa nemôže domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva, pretože úspech žaloby na určení vlastníckeho práva predpokladá, že žalobca preukáže existenciu skutočností, s ktorými právo vznik vlastníckeho práva k predmetnej spornej nehnuteľnosti spája. Za daných okolností žaloba žalobcu o určení vlastníckeho práva k predmetne spornej nehnuteľnosti do minulosti (ku dňu jej vyvlastnenia) nemôže plniť svoju preventívnu funkciu, čomu korešponduje požiadavka existencie naliehavého právneho záujmu. Potom za daných okolností naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení nie je daný, pretože petit žaloby, jej skutkové tvrdenia a právne posúdenie, sa neviaže na odstránenie konkrétnej spornosti žalobcom uplatňovaného práva. S poukazom na vyššie uvedené dôvody žalobca v konaní nepreukázal, že bol vlastníkom predmetnej spornej nehnuteľnosti, resp. že bol vlastníkom predmetnej spornej nehnuteľnosti ku dňu vyvlastnenia predmetnej spornej nehnuteľnosti. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení vlastníckeho práva k predmetnej spornej nehnuteľnosti ku dňu vyvlastnenia nie je daný, keďže určovacou žalobou môžu byť určené len existencia práva, právneho vzťahu existujúceho ku dňu vyhlásenia rozhodnutia. Obsahom žaloby nemôže byť určenie práva za dobu minulé (porovnaj rozsudok NS SR 8Cdo 156/2018 z 20. 03. 2019, 2Cdo 32/98, 2Cdo 131/06) a v danej právnej veci nejde o výnimku, že vec patrí do dedičstva, resp. že určitá osoba bola ku dňu smrti vlastníkom veci.

35. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu vo veci, keď nedostatok naliehavého právneho záujmu predstavoval samostatný a prvoradý dôvod, pre ktorý žaloba žalobcu nemohla obstáť a ktorý sám osebe a bez ďalšieho (mal viesť) viedol k zamietnutiu žaloby, teda nebol potom daný dôvod sa ďalej zaoberať vecnou stránkou podanej určovacej žaloby a tento nedostatok potom bránil odvolaciemu súdu (z pohľadu odvolacích dôvodov odvolateľa) zaoberať sa vecou z hľadiska opodstatnenosti uplatneného nároku. Odvolací súd zároveň potvrdil rozsudok aj vo výroku nároku na náhradu trov konania, keď súd prvej inštancie správne vychádzal z plného úspechu žalovaných v 1. a 2. rade v spore.

36. Odvolací súd zároveň poukazuje aj na rozhodnutia krajského súdu v obdobných veciach: sp. zn. 6Co 63/2018, sp. zn. 8Co 297/2018, sp. zn. 7Co 133/2018, sp. zn. 25Co 9/2020, sp. zn. 9Co/62/2019,

sp. zn. 9Co/65/2019 a 5Co/5/2019, pričom vo všetkých týchto rozhodnutiach boli žaloby zamietnuté pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na danom určení. Odvolací súd sa so závermi uvedenými v týchto rozhodnutiach o nedostatku naliehavého právneho záujmu stotožňuje.

37. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody žalovanej v podanom odvolaní ďalej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo v súlade s ustanoveniami § 191 CSP. Odvolací dospel k záveru, že v danej právnej veci doposiaľ vykonaným dokazovaním boli preukázané rozhodujúce skutočnosti, súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu veci, keď je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 185 ods.1 CSP rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

38. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ako aj s podstatnými tvrdeniami odvolateľa uvedenými v podanom odvolaní. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo svojom rozhodnutí dal odpoveď len na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci podstatný význam, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia odvolacieho súdu.

39. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako ja v súvisiacom výroku o náhrade konania potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

40. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanej v 1. rade, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej trovy odvolacieho konania nevznikli a žalovanej v 2. rade, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, ktorej vznikli trov odvolacieho konania, priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

41. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).